

Europeiska unionens officiella tidning

L 316

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiofemte årgången

14 november 2012

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 av den 25 oktober 2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden och om upphävande av kommissionens beslut 2008/49/EG (IMI-förordningen) ⁽¹⁾ 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 av den 25 oktober 2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG ⁽¹⁾ 12
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1026/2012 av den 25 oktober 2012 om vissa åtgärder i syfte att bevara fiskbestånd i fråga om länder som tillåter ohållbart fiske 34
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1027/2012 av den 25 oktober 2012 om ändring av förordning (EG) nr 726/2004 vad gäller säkerhetsövervakning av läkemedel ⁽¹⁾ 38
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1028/2012 av den 25 oktober 2012 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller systemet med samlat gårdsstöd och stödet till vinodlare 41
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1029/2012 av den 25 oktober 2012 om införande av brådskande autonoma handelsförmåner för Pakistan 43

Pris: 4 EUR

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1024/2012

av den 25 oktober 2012

om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden och om upphävande av kommissionens beslut 2008/49/EG (IMI-förordningen)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionsätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) För tillämpningen av vissa unionsakter som styr den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital på den inre marknaden krävs att medlemsstaterna samarbetar på ett effektivare sätt och utbyter information med varandra och med kommissionen. De praktiska metoderna för att genomföra detta informationsutbyte är ofta inte definierade i dessa akter, och därför måste lämpliga praktiska arrangemang läggas upp.
- (2) Informationssystemet för den inre marknaden (IMI) är en programvaruapplikation som nås via internet och som har utvecklats av kommissionen i samarbete med medlemsstaterna, i syfte att bistå medlemsstaterna vid den praktiska tillämpningen av de krav på informationsutbyte som fastställs i unionsakter, genom att tillhandahålla en centraliserad kommunikationsmekanism för gränsöverskridande informationsutbyte och ömsesidigt bistånd. IMI hjälper särskilt de behöriga myndigheterna att iden-

tifiera motsvarande myndigheter i andra medlemsstater, att hantera informationsutbytet, inklusive personuppgifter, med hjälp av enkla och enhetliga förfaranden och att undanröja språkbarriärer med hjälp av förhandsdefinierade och färdigöversatta arbetsflöden. Kommissionen bör, i mån av tillgänglighet, förse IMI-användarna med eventuella befintliga tilläggfunktioner för översättning som tillgodoser användarnas behov, är förenliga med kraven vad gäller säkerhet och konfidentialitet för informationsutbyte inom IMI och som kan erbjudas till en rimlig kostnad.

- (3) För undanröjande av språkbarriärer bör IMI i princip finnas tillgängligt på unionens alla officiella språk.
- (4) Syftet med IMI bör vara att förbättra den inre marknadens funktion genom att tillhandahålla ett effektivt och användarvänligt verktyg för det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen, och på så sätt underlätta tillämpningen av de unionsakter som förtecknas i bilagan till denna förordning.
- (5) I kommissionens meddelande av den 21 februari 2011 med titeln "Bättre styrning av den inre marknaden genom utökat administrativt samarbete: En strategi för att utvidga och utveckla informationssystemet för den inre marknaden (IMI)" fastställs planer för tänkbar utvidgning av IMI till andra unionsakter. I kommissionens meddelande av den 13 april 2011 med titeln "Inre marknadsakten: Tolv åtgärder för att stimulera tillväxten och stärka förtroendet för inre marknaden - Gemensamma insatser för att skapa ny tillväxt" betonas IMI:s betydelse när det gäller att stärka samarbetet mellan de berörda aktörerna, även på lokal nivå, i syfte att bidra till en bättre styrning av den inre marknaden. Det är därför nödvändigt att etablera en sund rättslig ram för IMI och fastställa gemensamma regler för att säkerställa att IMI fungerar effektivt.

⁽¹⁾ EUT C 43, 15.2.2012, s. 14.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

(6) I fall där tillämpningen av en bestämmelse i en unionsakt kräver att medlemsstaterna utbyter personuppgifter för

ett angivet ändamål bör en sådan bestämmelse anses utgöra en tillräcklig rättslig grund för behandlingen av personuppgifter enligt de villkor som anges i artiklarna 8 och 52 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. IMI bör primärt ses som ett verktyg för informationsutbyte (inbegripet personuppgifter) som annars skulle genomföras med andra medel, såsom vanlig post, fax eller e-post, för att uppfylla de rättsliga skyldigheter som enligt unionsakter åläggs medlemsstaternas myndigheter och organ. Personuppgifter som har utväxlats via IMI bör endast samlas in, bearbetas och användas för ändamål som är förenliga med de ändamål för vilka de ursprungligen samlades in, och de bör vara föremål för alla tillämpliga skyddsåtgärder.

- (7) IMI har i enlighet med principen om inbyggda skyddsmekanismer för att skydda den personliga integriteten utvecklats med beaktande av de krav som föreskrivs i dataskyddslagstiftning och IMI har ända från början främjat skyddet av personuppgifter, särskilt med hänvisning till de begränsningar som gäller för tillgång till personuppgifter som utväxlas i IMI. IMI erbjuder därför ett betydligt starkare skydd och en betydligt högre säkerhet än andra metoder av informationsutbyte såsom post, telefon, fax eller e-post.
- (8) Det administrativa samarbetet på elektronisk väg mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen bör följa reglerna om skyddet av personuppgifter som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽²⁾. Definitionerna i direktiv 95/46/EG och förordning (EG) nr 45/2001 bör även gälla för den här förordningen.
- (9) Kommissionen tillhandahåller och förvaltar programvaran och it-infrastrukturen för IMI, sörjer för IMI:s säkerhet, förvaltar nätverket av nationella IMI-samordnare och medverkar vid utbildning och tekniskt stöd till IMI-användarna. Kommissionen bör därför endast ha tillgång till personuppgifter som är absolut nödvändiga för att den ska kunna utföra sina uppgifter inom det ansvarsområde som föreskrivs i denna förordning, till exempel registrering av nationella IMI-samordnare. Kommissionen bör också ha tillgång till personuppgifter när den, på begäran av någon annan IMI-aktör, inhämtar personuppgifter som blockerats i IMI och som den registrerade begärt tillgång till. Kommissionen bör inte ha tillgång till personuppgifter som utväxlats som ett led i det administrativa samarbetet inom IMI, såvida inte kommissionen enligt en unionsakt tilldelas en uppgift inom detta samarbete.
- (10) För att säkerställa insyn, särskilt för de registrerade, bör de bestämmelser i unionsakter för vilka IMI ska användas förtecknas i bilagan till denna förordning.
- (11) IMI kan i framtiden utvidgas till att omfatta nya områden, där det kan bidra till att säkerställa effektivt genomförande av en unionsakt på ett kostnadseffektivt och användarvänligt sätt med beaktande av teknisk genomförbarhet och övergripande inverkan på IMI. Kommissionen bör utföra nödvändiga tester för att kontrollera IMI:s tekniska beredskap för eventuell planerad utvidgning. Beslut om att utvidga IMI till att omfatta fler unionsakter bör antas genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet.
- (12) Pilotprojekt är ett användbart verktyg för att pröva om det är motiverat att utvidga IMI och för att anpassa den tekniska funktionen och förfarandearrangemangen till IMI-användarnas krav innan ett beslut om utvidgning av IMI antas. Medlemsstaterna bör vara fullt delaktiga i besluten om vilka unionsakter som bör ingå i ett pilotprojekt och om de närmare villkoren för det pilotprojektet för att säkerställa att pilotprojektet avspeglar IMI-användarnas behov och att bestämmelserna om behandling av personuppgifter undantagslöst följs. Dessa närmare villkor bör definieras separat för varje pilotprojekt.
- (13) Inget i denna förordning bör hindra medlemsstaterna och kommissionen från att besluta att använda IMI för informationsutbyte som inte inbegriper behandling av personuppgifter.
- (14) I denna förordning bör fastställas regler för användning av IMI för administrativt samarbete som bland annat kan omfatta informationsutbyte mellan två parter, anmälningsförfaranden, varningsmekanismer, arrangemang för ömsesidigt bistånd och problemlösning.
- (15) Medlemsstaternas rätt att besluta om vilka nationella myndigheter som ska utföra de åligganden som följer av denna förordning bör förbli opåverkad av denna förordning. Medlemsstaterna bör kunna anpassa funktionerna och ansvaren i samband med IMI till sina interna förvaltningsstrukturer och kunna tillgodose de behov som gäller för ett visst IMI-arbetsflöde. Medlemsstaterna bör kunna utse flera IMI-samordnare för att sköta uppdraget som nationella IMI-samordnare, enskilt eller tillsammans med andra, för ett visst område av den inre marknaden, en avdelning inom förvaltningen, en geografisk region eller enligt något annat kriterium. Medlemsstaterna bör informera kommissionen om de IMI-samordnare de utsett, men de bör inte ha någon skyldighet att i IMI uppge eventuella ytterligare IMI-samordnare, om det inte är nödvändigt för att det ska fungera.
- (16) För att det administrativa samarbetet via IMI ska bli effektivt bör medlemsstaterna och kommissionen se till att deras IMI-aktörer har tillräckliga resurser för att fullgöra sina skyldigheter i enlighet med denna förordning.

(1) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

(2) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

- (17) IMI är i grund och botten ett kommunikationsverktyg för administrativt samarbete mellan behöriga myndigheter som inte är öppet för allmänheten, men det kan bli aktuellt att utveckla tekniska lösningar för att tillåta att utomstående aktörer såsom medborgare, företag och organisationer håller kontakt med de behöriga myndigheterna i syfte att lämna information eller inhämta uppgifter, eller för att utöva sina rättigheter i egenskap av registrerade. Dessa tekniska lösningar bör omfatta lämpliga åtgärder för att skydda uppgifterna. För att säkerställa en hög säkerhetsnivå bör ett sådant offentligt gränssnitt utvecklas så att det i tekniskt hänseende är helt skilt från IMI, som endast IMI-användare bör ha tillträde till.
- (18) Användning av IMI för tekniskt stöd till problemlösningssystemet för den inre marknaden (Solvit) bör inte påverka Solvit-förfarandets informella karaktär; det förfarandet grundas på medlemsstaternas frivilliga åtagande i enlighet med kommissionens rekommendation av den 7 december 2001 om principer för användning av "Solvit" – problemlösningssystemet för den inre marknaden ⁽¹⁾ (nedan kallad *Solvit-rekommendationen*). För fortsatt drift av Solvit-nätverket på grundval av nuvarande arbetsupplägg kan en eller flera av de uppgifter som den nationella IMI-samordnaren har anförtros Solvit-centrumen inom ramen för deras arbete, så att dessa kan fungera oberoende av den nationella IMI-samordnaren. Behandling av personuppgifter och förtrolig information som ett led i Solvit-förfarandena bör omfattas av samtliga garantier som föreskrivs i denna förordning utan att Solvit-rekommendationens icke-bindande karaktär påverkas.
- (19) Även om IMI tillhandahåller ett internetbaserat gränssnitt för sina användare kan det i vissa fall och på begäran av den berörda medlemsstaten, vara lämpligt att överväga tekniska lösningar för den direkta överföringen av uppgifter från nationella system till IMI i de fall sådana nationella system redan har utvecklats, särskilt i fråga om förfarandena för anmälan. Genomförandet av sådana tekniska lösningar bör vara avhängigt resultatet av en bedömning av lösningarnas genomförbarhet, kostnader och förväntade fördelar. Lösningarna bör inte påverka befintliga strukturer och den nationella behörighetsordningen.
- (20) Om medlemsstaterna fullgjort sin anmälningskyldighet enligt artikel 15.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden ⁽²⁾ genom att använda förfarandet enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informations-samhällets tjänster ⁽³⁾, bör det inte krävas att de också ska göra samma anmälan via IMI.
- (21) Informationsutbytet genom IMI följer av de rättsliga skyldigheter att ge ömsesidigt bistånd som medlemsstaternas myndigheter är underkastade. För att säkerställa att den inre marknaden fungerar korrekt bör information som en behörig myndighet har mottagit via IMI från en annan medlemsstat inte fråntas sitt värde som bevis i administrativa förfaranden endast på grundval av att informationen härrör från en annan medlemsstat eller att den har erhållits på elektronisk väg, och den behöriga myndigheten bör behandla informationen på samma sätt som den behandlar liknande handlingar som härrör från den egna medlemsstaten.
- (22) För att garantera ett starkt skydd av uppgifterna bör en längsta tillåten lagringstid fastställas för de personuppgifter som lagras i IMI. Dessa perioder bör emellertid vara välvägdade, med vederbörlig hänsyn till behovet av att IMI fungerar väl och till de registrerades rätt att fullt ut utöva sina rättigheter, till exempel genom att få bevis på att ett informationsutbyte har ägt rum för att kunna överklaga ett beslut. Lagringsperioden bör framför allt inte vara längre än vad som är nödvändigt för att uppnå denna förordnings mål.
- (23) Det bör vara möjligt att behandla namn och kontaktuppgifter för IMI-användare för ändamål som är förenliga med denna förordnings mål, inbegripet övervakning av hur IMI-samordnarna och kommissionen använder IMI, kommunikation, utbildning och initiativ för ökad medvetenhet samt insamling av information om administrativt samarbete eller ömsesidigt bistånd på den inre marknaden.
- (24) Europeiska datatillsynsmannen bör övervaka och sträva efter att säkerställa att denna förordning tillämpas, bland annat genom att upprätthålla kontakten med nationella dataskyddsmyndigheter inklusive de relevanta bestämmelserna om datasäkerhet.
- (25) För att säkerställa en effektiv övervakning av och rapportering om IMI:s funktionssätt och om tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna göra relevant information tillgänglig för kommissionen.
- (26) De registrerade bör underrättas om att deras personuppgifter behandlas i IMI och om att de har rätt att få tillgång till uppgifter som gäller dem, rätt att få felaktiga uppgifter korrigerade och rätt att få olagligt behandlade uppgifter utplånade, i enlighet med denna förordning och den nationella lagstiftningen för genomförande av direktiv 95/46/EG.
- (27) För att medlemsstaternas behöriga myndigheter ska kunna tillämpa lagbestämmelser om administrativt samarbete och effektivt utbyta information med hjälp av IMI kan det bli nödvändigt att fastställa praktiska arrangemang för sådant utbyte. Arrangemangen bör antas av kommissionen i form av separata genomförandeakter för varje unionsakt som förtecknas i bilagan eller för varje typ av förfarande för administrativt samarbete och

⁽¹⁾ EGT L 331, 15.12.2001, s. 79.

⁽²⁾ EUT L 376, 27.12.2006, s. 36.

⁽³⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

bör omfatta de viktiga tekniska funktioner och förfaranden som krävs för tillämpning av relevanta förfaranden för administrativt samarbete via IMI. Kommissionen bör sörja för underhåll och utveckling av programvaran och it-infrastrukturen för IMI.

- (28) För att säkerställa tillräcklig insyn för de registrerade bör de fördefinierade arbetsflödena, frågorna och svaren, blanketterna och andra arrangemang relaterade till förfaranden för administrativt samarbete inom IMI offentliggöras.
- (29) I fall där medlemsstaterna i enlighet med artikel 13 i direktiv 95/46/EG tillämpar begränsningar eller undantag rörande de registrerades rättigheter, bör information om sådana begränsningar eller undantag offentliggöras, i syfte att säkerställa de registrerades fulla insyn i IMI. Sådana undantag eller begränsningar bör vara nödvändiga och stå i proportion till det avsedda ändamålet samt omfattas av tillräckliga skyddsåtgärder.
- (30) Om det mellan unionen och tredjeländer ingås internationella avtal som även omfattar tillämpningen av bestämmelser i unionsakter som förtecknas i bilagan till denna förordning, bör det vara möjligt att i de IMI-stödda förfarandena för administrativt samarbete inkludera IMI-aktörernas motparter i dessa tredjeländer, förutsatt att det har slagits fast att det berörda tredjelandet erbjuder tillräckligt skydd av personuppgifter i enlighet med direktiv 95/46/EG.
- (31) Kommissionens beslut 2008/49/EG av den 12 december 2007 om genomförandet av informationssystemet för den inre marknaden (IMI) med avseende på skyddet av personuppgifter⁽¹⁾ bör upphävas. Kommissionens beslut 2009/739/EG av den 2 oktober 2009 om rutiner för utbyte av information på elektronisk väg mellan medlemsstaterna enligt kapitel VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden⁽²⁾ bör fortsätta gälla när det gäller frågor rörande informationsutbyte enligt direktiv 2006/123/EG.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽³⁾.
- (33) I den årliga rapporten om IMI:s funktionssätt på grundval av statistiska uppgifter från IMI och andra relevanta uppgifter bör det redovisas i vilken utsträckning medlemsstaterna har tillämpat denna förordning på ett verknings-

fullt sätt. Detta bör utvärderas bland annat med ledning av genomsnittlig svarstid i syfte att säkerställa snabba svar av god kvalitet.

- (34) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att fastställa bestämmelser om användningen av IMI för administrativt samarbete, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (35) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och har avgett ett yttrande den 22 november 2011⁽⁴⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs regler för användningen av informationssystemet för den inre marknaden (nedan kallat IMI), för administrativt samarbete, inbegripet behandling av personuppgifter, mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen.

Artikel 2

Inrättande av IMI

IMI inrättas härmed formellt.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1. IMI ska användas för det administrativa samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen som är nödvändigt för att på området för den inre marknaden, i den mening som avses i artikel 26.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), genomföra unionsakter vilka innehåller bestämmelser om administrativt samarbete, inbegripet informationsutbyte om personuppgifter, mellan medlemsstaterna eller mellan medlemsstaterna och kommissionen. Dessa unionsakter förtecknas i bilagan.

2. Inget i denna förordning medför att bestämmelser i icke-bindande unionsakter blir tvingande.

⁽¹⁾ EUT L 13, 16.1.2008, s. 18.

⁽²⁾ EUT L 263, 7.10.2009, s. 32.

⁽³⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

⁽⁴⁾ EUT C 48, 18.2.2012, s. 2.

Artikel 4

Utvidgning av IMI

1. Kommissionen får genomföra pilotprojekt för att bedöma om IMI skulle vara ett ändamålsenligt verktyg för att genomföra bestämmelser om administrativt samarbete när det gäller unionsakter som inte är förtecknade i bilagan. Kommissionen ska anta en genomförandeakt för att fastställa vilka bestämmelser i unionsakter som ska ingå i ett pilotprojekt och för att ange de närmare villkoren för varje projekt, särskilt de grundläggande tekniska funktioner och förfarandearrangemang som krävs för tillämpning av de relevanta bestämmelserna om administrativt samarbete. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 24.3.

2. Kommissionen ska till Europaparlamentet och rådet överlämna en utvärdering av resultatet av pilotprojektet, inbegripet uppgiftsskyddsfrågor och effektiva översättningsfunktioner. I förekommande fall får utvärderingen åtföljas av ett förslag om ändring av bilagan för att föreskriva om att användningen av IMI ska utvidgas till att omfatta relevanta bestämmelser i unionsakter.

Artikel 5

Definitioner

I denna förordning ska definitionerna i direktiv 95/46/EG och förordning (EG) nr 45/2001 gälla.

Därutöver ska följande definitioner gälla:

- a) *IMI*: det elektroniska verktyg som kommissionen tillhandahåller för att underlätta administrativt samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen.
- b) *administrativt samarbete*: samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter eller medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen, genom att utbyta och behandla information, inklusive genom anmälningar och varningar, eller genom att tillhandahålla ömsesidigt bistånd, även vid problemlösning, i syfte att bättre tillämpa unionsrätten.
- c) *område på inre marknaden*: ett lagstiftningsmässigt eller funktionsmässigt område av den inre marknaden i den mening som avses i artikel 26.2 i EUF-fördraget och inom vilket IMI används enligt artikel 3 i denna förordning.
- d) *förfarande för administrativt samarbete*: ett förhållningsdefinierat arbetsflöde inom IMI som IMI-aktörerna kan använda för att kommunicera och hålla kontakt med varandra på ett strukturerat sätt.
- e) *IMI-samordnare*: ett organ som medlemsstaterna har utsett för att genomföra de stöduppdrag som är nödvändiga för att IMI ska fungera effektivt i enlighet med denna förordning.
- f) *behörig myndighet*: varje organ som är inrättat på nationell, regional eller lokal nivå och som har registrerats i IMI med specifikt ansvar när det gäller att tillämpa nationella lagar eller unionsakter som förtecknas i bilagan på ett eller flera områden av den inre marknaden.
- g) *IMI-aktör*: de behöriga myndigheterna, IMI-samordnarna och kommissionen.

h) *IMI-användare*: en fysisk person som arbetar under ledning av en IMI-aktör och som har registrerats i IMI för den IMI-aktörens räkning.

i) *utomstående aktörer*: fysiska eller juridiska personer andra än IMI-användare som kan interagera med IMI enbart genom separata tekniska lösningar och i enlighet med ett specifikt förhållningsdefinierat arbetsflöde som har tillhandahållits för detta ändamål.

j) *blockering*: när tekniska möjligheter tillämpas så att IMI-användarna inte kan nå personuppgifter via IMI:s normala gränssnitt.

k) *formellt avslutande*: tillämpning av IMI:s tekniska möjlighet att avsluta ett förfarande för administrativt samarbete.

KAPITEL II

FUNKTIONER OCH ANSVAR I RELATION TILL IMI

Artikel 6

IMI-samordnare

1. Varje medlemsstat ska utse en nationell IMI-samordnare vars ansvar ska omfatta följande:

- a) Registrering eller validering av registrering av IMI-samordnare och behöriga myndigheter.
- b) Fungera som huvudsaklig kontaktpunkt för IMI-aktörer i medlemsstaterna i frågor som hör samman med IMI, inklusive tillhandahållande av information om aspekter som hör samman med skyddet av personuppgifter i enlighet med denna förordning.
- c) Fungera som samtalspartner för kommissionen i IMI-frågor, inklusive tillhandahållande av information om aspekter som hör samman med skyddet av personuppgifter i enlighet med denna förordning.
- d) Stå till tjänst med kunskaper, utbildning och stöd, inklusive grundläggande tekniskt stöd, till medlemsstaternas IMI-aktörer.
- e) Efter bästa förmåga och förutsatt det ligger inom deras kontroll, se till att IMI fungerar effektivt, inbegripet tillhandahållande av tillfredsställande svar i tid från medlemsstaternas IMI-aktörer på begäran om administrativt samarbete.

2. Varje medlemsstat får dessutom utnämna ytterligare en eller flera IMI-samordnare i syfte att genomföra något av uppdragen som förtecknas i punkt 1, i enlighet med medlemsstatens interna förvaltningsstruktur.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de IMI-samordnare som utnämns i enlighet med punkterna 1 och 2 och de uppdrag för vilka de är ansvariga. Kommissionen ska dela med sig av den informationen till de övriga medlemsstaterna.

4. Alla IMI-samordnare får fungera som behöriga myndigheter. I sådana fall ska den berörda IMI-samordnaren ha samma tillträdesrättigheter som en behörig myndighet. Varje IMI-samordnare ska fungera som kontrollör när det gäller den egna uppgiftshanteringen i egenskap av IMI-aktör.

Artikel 7

Behöriga myndigheter

1. När behöriga myndigheter samarbetar genom IMI ska de, genom att agera via IMI-användare i enlighet med de förfaranden som gäller för administrativt samarbete, i enlighet med tillämplig unionsakt se till att tillfredsställande svar lämnas så snart som möjligt och under alla förhållanden inom den tidsfrist som fastställs i den akten.
2. En behörig myndighet får som bevis åberopa alla slag av information, handlingar, undersökningsresultat, intyg eller be styrkt kopia som den tagit emot på elektronisk väg genom IMI, på samma basis som liknande information som erhålls i det egna landet, för ändamål som är förenliga med de ändamål för vilka uppgifterna ursprungligen samlades in.
3. Varje behörig myndighet ska fungera som registeransvarig när det gäller den egna uppgiftsbehandlingen som utförs av en IMI-användare under myndighetens behörighet och ska se till att de registrerade kan utöva sina rättigheter i enlighet med kapitlen III och IV, vid behov i samarbete med kommissionen.

Artikel 8

Kommissionen

1. Kommissionen ska ansvara för att utföra följande uppgifter
 - a) trygga säkerheten, tillgängligheten, underhållet och utvecklingen när det gäller programvaran och it-infrastrukturen för IMI,
 - b) tillhandahålla ett flerspråkigt system, inklusive befintliga översättningsfunktioner, utbildning i samarbete med medlemsstaterna och en hjälpcentral som medlemsstaterna kan vända sig till i fråga om användningen av IMI,
 - c) registrera de nationella IMI-samordnarna och bevilja dem tillträde till IMI,
 - d) hantera personuppgifter i IMI där detta krävs enligt denna förordning i enlighet med de syften som fastställs i de tillämpliga unionsakter som anges i bilagan,
 - e) övervaka tillämpningen av denna förordning och lämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska datatillsynsmannen i enlighet med artikel 25.
2. För genomförandet av de uppdrag som förtecknas i punkt 1 och utarbetandet av statistiska rapporter ska kommissionen ha tillgång till den nödvändiga information som hör samman med behandlingen i IMI.
3. Kommissionen ska inte delta i förfaranden för administrativt samarbete som inbegriper behandling av personuppgifter såvida inte detta krävs enligt en bestämmelse i en unionsakt som ingår i förteckningen i bilagan.

Artikel 9

Tillträdesrättigheter för IMI-aktörer och IMI-användare

1. Endast IMI-användare ska ha tillträde till IMI.
2. Medlemsstaterna ska utse IMI-samordnare och behöriga myndigheter och ange inom vilka områden på den inre mark-

naden som dessa ska vara behöriga. Kommissionen får ha en rådgivande roll i den processen.

3. Varje IMI-aktör ska efter behov bevilja och återkalla lämpliga tillträdesrättigheter till sina IMI-användare inom det område av den inre marknaden för vilket användaren är behörig.

4. Lämpliga medel ska inrättas av kommissionen och medlemsstaterna för att se till att IMI-användarna får tillgång till de personuppgifter som behandlas i IMI endast i de fall det föreligger ett behov och endast inom de områden av den inre marknaden för vilka de har beviljats tillträdesrättigheter enligt punkt 3.

5. Personuppgifter som har behandlats i IMI för ett specifikt ändamål får inte användas på ett sätt som är oförenligt med det ursprungliga ändamålet, såvida inte detta uttryckligen tillåts i nationell lagstiftning i enlighet med unionsrätten.

6. Om ett förfarande för administrativt samarbete inbegriper behandling av personuppgifter, ska endast de IMI-aktörer som deltar i denna behandling ha tillgång till dessa personuppgifter.

Artikel 10

Konfidentialitet

1. Varje medlemsstat ska tillämpa sina regler om tystnadsplikt eller andra motsvarande skyldigheter rörande konfidentialitet på sina IMI-aktörer och IMI-användare, i enlighet med den nationella lagstiftningen eller unionslagstiftningen.
2. IMI-aktörerna ska se till att de IMI-användare som lyder under dem respekterar andra IMI-aktörers begäran om konfidentiell behandling av information som utväxlas genom IMI.

Artikel 11

Förfaranden för administrativt samarbete

IMI ska baseras på förfaranden för administrativt samarbete som genomför bestämmelserna i de relevanta unionsakter som förtecknas i bilagan. I lämpliga fall får kommissionen anta genomförandeakter för en viss unionsakt som förtecknas i bilagan eller för en typ av förfarande för administrativt samarbete och ska då föreskriva om den grundläggande tekniska funktion och de förfarandearrangemang som krävs för tillämpning av de relevanta bestämmelserna om administrativt samarbete, inbegripet i förekommande fall, samverkan mellan utomstående aktörer och IMI i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 12. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 24.2.

Artikel 12

Utomstående aktörer

Utomstående aktörer får tillhandahållas tekniska lösningar för att kunna interagera med IMI om dessa kontakter

- a) föreskrivs i en unionsakt,
- b) föreskrivs i en genomförandeakt som avses i artikel 11 i syfte att underlätta det administrativa samarbetet mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna när det gäller tillämpningen av bestämmelser av unionsakter som förtecknas i bilagan, eller

c) är nödvändiga för att framställningar ska kunna göras för utövande av de rättigheter som registrerade har i enlighet med artikel 19.

Alla sådana tekniska lösningar ska avskiljas från IMI och inte göra det möjligt för utomstående aktörer att få tillgång till IMI.

KAPITEL III

BEHANDLING AV PERSONUPPGIFTER OCH SÄKERHET

Artikel 13

Ändamålsbegränsning

IMI-aktörerna ska endast utbyta och behandla personuppgifter för de ändamål som anges i relevanta bestämmelser i de unionsakter som förtecknas i bilagan.

Uppgifter som inlämnats till IMI av registrerade personer får användas endast för de ändamål som de inlämnats för.

Artikel 14

Lagring av personuppgifter

1. Personuppgifter som behandlas i IMI ska blockeras i IMI så snart som de inte längre behövs för det ändamål för vilket de samlades in, beroende på den närmare omfattningen av varje typ av administrativt samarbete, och som allmän regel senast sex månader efter det att förfarandet för administrativt samarbete formellt har avslutats.

Om en längre period föreskrivs i en tillämplig unionsakt som förtecknas i bilagan får personuppgifter som har behandlats i IMI emellertid lagras i högst 18 månader efter det att ett förfarande för administrativt samarbete formellt har avslutats.

2. När det enligt en bindande unionsakt som förtecknas i bilagan krävs arkivering av uppgifter som framtida referens för IMI-aktörer, kan de personuppgifter som ingår i ett sådant arkiv behandlas så länge som det krävs för detta ändamål, antingen med den registrerades samtycke eller när det föreskrivs i den unionsakten.

3. Personuppgifter som har blockerats enligt denna artikel ska, med undantag av arkivering, endast behandlas när det gäller bevis på informationsutbyte genom IMI eller med den registrerades samtycke utom i de fall behandling har begärts med hänvisning till tvingande skäl av allmänintresse.

4. Blockerade uppgifter ska raderas automatiskt i IMI tre år efter att förfarandet för administrativt samarbete formellt har avslutats.

5. På uttrycklig begäran av en behörig myndighet i ett specifikt fall och med den registrerades samtycke får personuppgifter raderas innan den tillämpliga lagringstiden löpt ut.

6. Kommissionen ska genom tekniska hjälpmedel säkerställa blockering och radering av personuppgifter samt inhämtning av dem, i enlighet med punkt 3.

7. Tekniska lösningar ska ställas till förfogande för att uppmuntra IMI-aktörer att formellt avsluta förfarandet för administrativt samarbete så fort som möjligt efter det att informationsutbytet har upphört och göra det möjligt för IMI-aktörerna att få de IMI-samordnare som är ansvariga för respektive förfarande att medverka i förfaranden som varit inaktiva utan motivering under en längre period än två månader.

Artikel 15

Lagring av personuppgifter om IMI-användare

1. Genom undantag från artikel 14 ska punkterna 2 och 3 i den här artikeln gälla för lagring av IMI-användares personuppgifter. De personuppgifterna ska inbegripa fullständigt namn och alla elektroniska och andra kontaktsätt som är nödvändiga för denna förordnings syften.

2. Personuppgifter som gäller IMI-användare ska arkiveras i IMI så länge som användarna använder IMI och får behandlas för ändamål som är förenliga med denna förordnings syften.

3. När en fysisk person upphör att vara IMI-användare ska den personens personuppgifter blockeras på teknisk väg under en period på tre år. De uppgifterna ska, med undantag av arkiveringen, endast behandlas när det gäller att bevisa att informationsutbyte förekommit genom IMI och ska raderas efter treårsperioden.

Artikel 16

Behandling av särskilda kategorier av uppgifter

1. Behandling genom IMI av de särskilda kategorier av uppgifter som avses i artikel 8.1 i direktiv 95/46/EG och artikel 10.1 i förordning (EG) nr 45/2001 ska endast tillåtas med hänvisning till ett särskilt skäl som anges i artikel 8.2 och 8.4 i direktivet och artikel 10.2 i den förordningen, och med lämpliga skyddsåtgärder enligt de artiklarna för att skydda rättigheterna för de enskilda personer vars personuppgifter behandlas.

2. IMI får användas för behandling av uppgifter om brott, brottmålsdomar eller säkerhetsåtgärder enligt artikel 8.5 i direktiv 95/46/EG och artikel 10.5 i förordning (EG) nr 45/2001 med de skyddsåtgärder som föreskrivs i de artiklarna, inbegripet information om disciplinära, administrativa eller straffrättsliga påföljder eller annan information som är nödvändig för att fastställa en fysisk eller juridisk persons goda anseende, i fall där behandlingen av sådana uppgifter anges i en unionsakt som utgör grund för behandlingen eller med den registrerades uttryckliga samtycke och under förutsättning att särskilda skyddsåtgärder som avses i artikel 8.5 i direktiv 95/46/EG inrättas.

Artikel 17

Säkerhet

1. Kommissionen ska se till att IMI uppfyller kraven enligt bestämmelserna om datasäkerhet som kommissionen har antagit enligt artikel 22 i förordning (EG) nr 45/2001.

2. Kommissionen ska införa de nödvändiga åtgärderna för att trygga säkerheten för de personuppgifter som behandlas i IMI, inbegripet lämpliga kontroller för tillträde till uppgifter och en säkerhetsplan som ska hållas uppdaterad.

3. Kommissionen ska se till att det vid en säkerhetsincident är möjligt att verifiera vilka personuppgifter som har behandlats i IMI, när, av vem och för vilket ändamål.

4. IMI-aktörer ska vidta alla förfarande- och organisationsåtgärder som är nödvändiga för att säkerställa säkerheten för de personuppgifter som de behandlar i IMI i enlighet med artikel 17 i direktiv 95/46/EG.

KAPITEL IV

DE REGISTRERADES RÄTTIGHETER SAMT ÖVERVAKNING

Artikel 18

Information till de registrerade samt insyn

1. IMI-aktörerna ska så snart som möjligt se till att de registrerade underrättas om att deras personuppgifter hanteras i IMI och att de har tillträde till information om deras rättigheter och hur de kan utövas, inbegripet den registeransvariges och dennes företrädares identitet och kontaktuppgifter enligt artiklarna 10 eller 11 i direktiv 95/46/EG och nationell lagstiftning som är i överensstämmelse med det direktivet.

2. Kommissionen ska offentliggöra följande information på ett sätt som gör den lättillgänglig:

- a) Information om IMI enligt artiklarna 11 och 12 i förordning (EG) nr 45/2001, som ska vara tydlig och begriplig.
- b) Information om dataskyddsaspekterna i samband med förfaranden för administrativt samarbete i IMI, enligt artikel 11 i den här förordningen.
- c) Information om undantag från eller begränsningar av de registrerades rättigheter, enligt artikel 20 i den här förordningen.
- d) Typer av administrativt samarbete, väsentliga IMI-funktioner och kategorier av uppgifter som får hanteras i IMI.
- e) En heltäckande förteckning över alla genomförandeakter eller delegerade akter om IMI som antagits till följd av denna förordning eller annan unionsakt, samt en konsoliderad version av bilagan till denna förordning och dess senare ändringar genom andra unionsakter.

Artikel 19

Rätt till tillgång, korrigerig och radering

1. IMI-aktörerna ska se till att de registrerade på ett effektivt sätt kan utöva sina rättigheter att få tillgång till uppgifter i IMI som gäller dem och rättigheten att få felaktiga eller ofullständiga uppgifter korrigerade samt olagligt behandlade uppgifter radera, enligt den nationella lagstiftningen. Den ansvarige IMI-aktören ska korrigera eller radera felaktiga uppgifter så snart som möjligt, dock senast inom 30 dagar efter det att den registrerades begäran inkommit.

2. Om den registrerade har invändningar när det gäller korrektheten eller lagligheten för de uppgifter som blockerats enligt artikel 14.1 ska en anmärkning om detta registreras tillsammans med den korrekta, rättade informationen.

Artikel 20

Undantag och begränsningar

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de i sin nationella lagstiftning fastställer undantag eller begränsningar enligt artikel 13 i direktiv 95/46/EG för de registrerades rättigheter enligt detta kapitel.

Artikel 21

Övervakning

1. Den eller de nationella tillsynsmyndigheter som har utsetts i respektive medlemsstat och tilldelats befogenheter enligt artikel 28 i direktiv 95/46/EG (nedan kallad *den nationella tillsynsmyndigheten*) ska självständigt övervaka att IMI-aktörerna i deras medlemsstat behandlar personuppgifter på lagligt sätt och ska särskilt se till att de registrerades rättigheter enligt detta kapitel skyddas i enlighet med denna förordning.

2. Europeiska datatillsynsmannen ska övervaka och försöka se till att kommissionens behandling av personuppgifter i egenskap av IMI-aktör sker i enlighet med denna förordning. De uppgifter och befogenheter som avses i artiklarna 46 och 47 i förordning (EG) nr 45/2001 ska gälla.

3. De nationella tillsynsmyndigheterna och Europeiska datatillsynsmannen ska, båda inom sina respektive befogenheter, trygga en samordnad övervakning av IMI och IMI-aktörernas användning.

4. Europeiska datatillsynsmannen får för detta ändamål vid behov kalla till ett möte med de nationella tillsynsmyndigheterna, i syfte att trygga en samordnad övervakning av IMI och IMI-aktörernas användning, enligt punkt 3. Europeiska datatillsynsmannen ska stå för kostnaderna för sådana möten. Ytterligare arbetsmetoder för detta ändamål, inklusive förfaranderegler, kan utvecklas gemensamt efter behov. En gemensam verksamhetsrapport ska översändas till Europaparlamentet, rådet och kommissionen åtminstone vart tredje år.

KAPITEL V

IMI:S GEOGRAFISKA RÄCKVIDD

Artikel 22

Nationell användning av IMI

1. En medlemsstat får använda IMI för administrativt samarbete mellan behöriga myndigheter inom dess territorium, i enlighet med nationell lagstiftning, endast om följande villkor är uppfyllda:

- a) Det krävs inte några betydande ändringar av de befintliga förfarandena för administrativt samarbete.

- b) En underrättelse om den planerade användningen av IMI har översänts till den nationella tillsynsmyndigheten om detta krävs enligt nationell lagstiftning.
- c) Denna användning har inte någon negativ inverkan på IMI:s faktiska funktion för IMI-användarna.

2. Om en medlemsstat avser att systematiskt använda IMI för nationella ändamål, ska den anmäla dessa avsikter till kommissionen och i förväg ansöka om tillstånd. Kommissionen ska undersöka om villkoren som anges i punkt 1 är uppfyllda. Om det är nödvändigt, och i enlighet med denna förordning, ska ett avtal omfattande bland annat de tekniska, finansiella och organisatoriska arrangemangen för nationell användning, inklusive IMI-aktörernas ansvar, tecknas mellan medlemsstaten och kommissionen.

Artikel 23

Utbyte av information med tredjeland

1. Information, inbegripet personuppgifter får utväxlas genom IMI enligt denna förordning mellan IMI-aktörer inom unionen och deras motparter i ett tredjeland, endast om följande villkor är uppfyllda:
- a) Informationen behandlas enligt en bestämmelse i en unionsakt som förtecknas i bilagan och en likvärdig bestämmelse i tredjelandet.
- b) Informationen utväxlas eller görs tillgänglig enligt ett internationellt avtal som innehåller bestämmelser om
- i) tredjelandets tillämpning av en bestämmelse i en unionsakt som förtecknas i bilagan,
- ii) användningen av IMI, och
- iii) principerna och de närmare villkoren för detta utbyte.
- c) Det berörda tredjelandet säkerställer adekvat skydd av personuppgifter enligt artikel 25.2 i direktiv 95/46/EG, inklusive adekvata skyddsåtgärder för att de uppgifter som behandlas i IMI endast används för de ändamål för vilka de ursprungligen utväxlades, och kommissionen har antagit ett beslut i enlighet med artikel 25.6 i direktiv 95/46/EG.

2. I fall där kommissionen agerar som IMI-aktör ska artikel 9.1 och 9.7 i förordning (EG) nr 45/2001 gälla för allt utbyte av personuppgifter som behandlas i IMI med dess motparter i ett tredjeland.

3. Kommissionen ska i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra och hålla uppdaterad en förteckning över de tredjeländer som har tillåtelse att utbyta information, inbegripet personuppgifter, i enlighet med punkt 1.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 25

Övervakning och rapportering

1. Kommissionen ska varje år lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om IMI:s funktion.

2. Senast den 5 december 2017 och därefter vart femte år ska kommissionen lämna en rapport till Europeiska datatillsynsmannen om aspekter som hör samman med skyddet av personuppgifter i IMI, inbegripet datasäkerhet.

3. När kommissionen utarbetar de rapporter som avses i punkterna 1 och 2 ska medlemsstaterna förse kommissionen med all information som är relevant för tillämpning av denna förordning, inbegripet hur de dataskyddskrav som anges i denna förordning tillämpas i praktiken.

Artikel 26

Kostnader

1. De kostnader som härrör från utveckling, främjande, drift och underhåll av IMI ska finansieras genom Europeiska unionens allmänna budget, utan att det påverkar arrangemangen enligt artikel 22.2.

2. Om inte annat fastställs i en unionsakt ska kostnaderna för IMI-funktioner på medlemsstatsnivå, inklusive de personalresurser som krävs för utbildning, marknadsföring och tekniskt stöd (hjälpcentral), samt för förvaltning av IMI på nationell nivå, bäras av respektive medlemsstat.

Artikel 27

Upphävande

Beslut 2008/49/EG ska upphöra att gälla.

Artikel 28

Effektiv tillämpning

Medlemsstaterna ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att denna förordning tillämpas effektivt av IMI-aktörerna.

Artikel 29

Undantag

1. Utan hinder av artikel 4 i denna förordning får det IMI-pilotprojekt som inleddes den 16 maj 2011 för att testa IMI:s lämplighet för genomförandet av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster⁽¹⁾ drivas vidare på grundval av de arrangemang som utformades före denna förordnings ikraftträdande.

⁽¹⁾ EGT L 18, 21.1.1997, s. 1.

2. För genomförandet genom IMI av bestämmelserna om administrativt samarbete i Solvit-rekommendationen får kommissionens medverkan i förfaranden för administrativt samarbete och den befintliga möjligheten för utomstående aktörer fortsätta, utan hinder av artikel 8.3 och artikel 12 första stycket leden a och b i denna förordning, på grundval av de arrangemang som utformades före denna förordnings ikraftträdande. Den period som avses i artikel 14.1 i denna förordning ska vara 18 månader för personuppgifter som behandlas i IMI för de syften som avses i Solvit-rekommendationen.

3. Utan hinder av artikel 4.1 i denna förordning får kommissionen inleda ett pilotprojekt för att utvärdera om IMI är ett effektivt, kostnadseffektivt och användarvänligt verktyg för att genomföra artikel 3.4, 3.5 och 3.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel")⁽¹⁾. Senast två år efter det att pilotprojektet inletts ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet den utvärdering som avses i artikel 4.2 i denna förordning och som

även ska omfatta kontakterna i fråga om administrativt samarbete inom det system för konsumentskyddssamarbete som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen (förordningen om konsumentskyddssamarbete)⁽²⁾ och inom IMI.

4. Utan hinder av artikel 14.1 i denna förordning ska perioder på upp till högst 18 månader som fastställts på grundval av artikel 36 i direktiv 2006/123/EG med avseende på administrativt samarbete i enlighet med kapitel VI i det direktivet fortsätta att gälla på det området.

Artikel 30

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

⁽¹⁾ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

BILAGA

BESTÄMMELSER OM ADMINISTRATIVT SAMARBETE I UNIONSÅKTER SOM GENOMFÖRS GENOM IMI, SOM AVSES I ARTIKEL 3

1. Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden ⁽¹⁾: Kapitel VI, artiklarna 39.5 och 15.7, om inte en anmälan enligt den senare artikeln görs i enlighet med direktiv 98/34/EG.
2. Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer ⁽²⁾: artiklarna 8, 50.1, 50.2, 50.3 och 56.
3. Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU av den 9 mars 2011 om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård ⁽³⁾: artikel 10.4.
4. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1214/2011 av den 16 november 2011 om yrkesmässig gränsöverskridande vägtransport av kontanter i euro mellan medlemsstaterna i euroområdet ⁽⁴⁾: artikel 11.2.
5. Kommissionens rekommendation av den 7 december 2001 om principer för användning av "Solvit" – problemlösningsnätverket för den inre marknaden ⁽⁵⁾: kapitlen I och II.

⁽¹⁾ EUT L 376, 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.

⁽³⁾ EUT L 88, 4.4.2011, s. 45.

⁽⁴⁾ EUT L 316, 29.11.2011, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 331, 15.12.2001, s. 79.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1025/2012

av den 25 oktober 2012

om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionsätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Huvudsyftet med standardisering är att fastställa frivilliga tekniska specifikationer eller kvalitetsspecifikationer med vilka befintliga eller framtida produkter, produktionsprocesser eller tjänster kan överensstämja. Standardisering kan omfatta olika aspekter, såsom standardisering av olika kvaliteter eller storlekar på en viss produkt eller tekniska specifikationer på produkt- eller tjänstemarknader när det är väsentligt med förenlighet och interoperabilitet med andra produkter eller system.
- (2) Den europeiska standardiseringen organiseras av och för de berörda intressenterna på grundval av nationell representation (Europeiska standardiseringsorganisationen (CEN) och Europeiska standardiseringsorganisationen inom elområdet (Cenelec)) och direkt deltagande (Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (Etsi)) och grundas på de principer som erkänts av Världshandelsorganisationen (WTO) i fråga om standardisering, nämligen enhetlighet, insyn, öppenhet, samförstånd, frivillig tillämpning, oberoende i förhållande till särintressen samt effektivitet (nedan kallade *grundprinciperna*). I enlighet med grundprinciperna är det viktigt att alla berörda parter, även myndigheter och små och medelstora företag, på ett lämpligt sätt är delaktiga i den nationella och

europeiska standardiseringsprocessen. De nationella standardiseringsorganen bör även främja och underlätta intressenternas deltagande.

- (3) Den europeiska standardiseringen bidrar dessutom till att stimulera företags konkurrenskraft genom att främja särskilt den fria rörligheten för varor och tjänster, interoperabilitet mellan nätverk, kommunikationsmedel, teknisk utveckling och innovation. Den europeiska standardiseringen stärker det europeiska näringslivets globala konkurrenskraft, särskilt om den etableras i samordning med de internationella standardiseringsorganen, dvs. Internationella standardiseringsorganisationen (ISO), Internationella elektrotekniska kommissionen (IEC) och Internationella teleunionen (ITU). Standarder ger betydande positiva ekonomiska effekter, t.ex. genom att underlätta det ekonomiska utbytet på den inre marknaden och uppmuntra utveckling av nya och bättre produkter eller marknader och bättre leveransbetingelser. Därmed ökar standarder normalt konkurrensen, minskar produktions- och försäljningskostnader och gynnar ekonomin som helhet och konsumenterna i synnerhet. Standarder kan bibehålla och öka kvaliteten, ge information samt säkerställa interoperabilitet och kompatibilitet, vilket innebär ökad säkerhet och ett mervärde för konsumenterna.
- (4) Europeiska standarder antas av de europeiska standardiseringsorganisationerna, nämligen CEN, Cenelec och Etsi.
- (5) Europeiska standarder har stor betydelse för den inre marknaden. Harmoniserade standarder används till exempel för att visa att produkter som ska göras tillgängliga på marknaden kan förutsättas överensstämja med de väsentliga krav avseende dessa produkter som fastställts i unionens relevanta harmoniseringslagstiftning. Dessa krav bör definieras på ett precist sätt, så att de europeiska standardiseringsorganisationerna inte missförstår dem.
- (6) Standardiseringen spelar en allt viktigare roll i den internationella handeln och för öppnandet av marknaderna. Unionen bör försöka främja samarbete mellan europeiska standardiseringsorganisationer och internationella standardiseringsorgan. Unionen bör också främja bilaterala strategier med tredjeländer för att samordna standardiseringsarbetet och främja europeiska standarder, bland annat i samband med förhandlingar om avtal eller genom utstationeringar av standardiseringsexperten i tredjeländer.

⁽¹⁾ EUT C 376, 22.12.2011, s. 69.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

Vidare bör unionen uppmuntra kontakter mellan europeiska standardiseringsorganisationer och privata forum och konsortier och samtidigt upprätthålla den europeiska standardiseringens företrädare.

- (7) Europeisk standardisering regleras genom en särskild rättslig ram som utgörs av tre olika rättsakter: Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster⁽¹⁾, Europaparlamentets och rådets beslut nr 1673/2006/EG av den 24 oktober 2006 om finansiering av europeisk standardisering⁽²⁾ och rådets beslut 87/95/EEG av den 22 december 1986 om standardisering inom området informationsteknologi och telekommunikation⁽³⁾. Det nuvarande regelverket har dock förlorat sin aktualitet på grund av utvecklingen inom europeisk standardisering under de senaste årtiondena. Därför bör det nuvarande regelverket förenklas och anpassas så att det omfattar nya aspekter av standardisering som avspeglar den senaste utvecklingen och de framtida utmaningarna för den europeiska standardiseringen. Detta gäller särskilt den tilltagande utvecklingen av standarder för tjänster och av andra standardiseringsprodukter än formella standarder.
- (8) Europaparlamentets resolution av den 21 oktober 2010 om framtiden för EU:s standardisering⁽⁴⁾ liksom rapporten "Standardization for a competitive and innovative Europe: a vision for 2020" från expertpanelen för översyn av det europeiska standardiseringssystemet (Express) från februari 2010 innehåller ett stort antal strategiska rekommendationer rörande översynen av det europeiska standardiseringssystemet.
- (9) För att säkerställa att standarder och standardisering ska kunna bli effektiva politiska verktyg för unionen måste det finnas ett ändamålsenligt och effektivt standardiseringssystem som kan fungera som en flexibel och öppen plattform för att nå samförstånd mellan alla deltagare och som är ekonomiskt livskraftigt.
- (10) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden⁽⁵⁾ fastställs allmänna bestämmelser för att underlätta för tjänsteleverantörer att utöva sin etableringsfrihet och för att underlätta den fria rörligheten för tjänster, samtidigt som man behåller en hög kvalitetsnivå. Därmed åläggs medlemsstaterna att i samarbete med kommissionen uppmuntra utvecklingen av frivilliga europeiska standarder i syfte att främja kompatibiliteten mellan tjänster

som tillhandahålls av leverantörer i olika medlemsstater, tillhandahållandet av mottagarinformation och tjänster-ns kvalitet. Direktiv 98/34/EG gäller dock endast produktstandarder, medan standarder för tjänster inte uttryckligen omfattas. I praktiken blir det dessutom allt mindre relevant att göra åtskillnad mellan varor och tjänster på den inre marknaden. Det är inte alltid praktiskt möjligt att dra en klar gräns mellan standarder för produkter och standarder för tjänster. Många standarder för produkter innefattar en servicekomponent medan standarder för tjänster ofta även delvis rör produkter. Således måste det nuvarande regelverket anpassas till de nya omständigheterna genom att dess tillämpningsområde utökas till standarder för tjänster.

- (11) Standarder för tjänster är, precis som andra standarder, frivilliga och bör styras av marknaden. De ekonomiska aktörer och intressenter som påverkas direkt eller indirekt av dessa standarder bör ha störst inflytande. Standarderna bör också ta hänsyn till allmänintresset och de bör baseras på grundprinciperna, inklusive samförstånd. Standarderna bör främst inriktas på tjänster kopplade till produkter och processer.
- (12) Det regelverk som tillåter att kommissionen begär att en eller flera europeiska standardiseringsorganisationer utarbetar en europeisk standard eller en europeisk standardiseringsprodukt för tjänster bör tillämpas med fullständig respekt för den behörighetsfördelning mellan unionen och medlemsstaterna som fastställs i fördragen. Detta gäller framför allt artiklarna 14, 151, 152, 153, 165, 166 och 168 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och protokoll nr 26 om tjänster av allmänt intresse fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och till EUF-fördraget, enligt vilket det fortfarande faller inom medlemsstaternas exklusiva behörighet att fastställa de grundläggande principerna för sina socialförsäkrings- och yrkesutbildningssystem och sin hälso- och sjukvård och utforma ramvillkoren för förvaltningen, finansieringen, organiserandet och tillhandahållandet av de tjänster som utförs inom dessa system. Medlemsstaterna är också exklusivt behöriga att – utan att det påverkar tillämpningen av artikel 168.4 i EUF-fördraget och Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer⁽⁶⁾ – fastställa de krav och kvalitets- och säkerhetsstandarder som ska gälla i detta sammanhang. Kommissionen bör inte genom en sådan begäran påverka rätten att förhandla om, ingå och tillämpa kollektivavtal eller rätten att vidta stridsåtgärder i enlighet med nationell lagstiftning och praxis som respekterar unionsrätten.
- (13) De europeiska standardiseringsorganisationerna omfattas av konkurrenslagstiftningen i den mån de kan betraktas som företag eller företagsammanslutningar i den mening som avses i artiklarna 101 och 102 i EUF-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ EUT L 315, 15.11.2006, s. 9.

⁽³⁾ EGT L 36, 7.2.1987, s. 31.

⁽⁴⁾ EUT C 70 E, 8.3.2012, s. 56.

⁽⁵⁾ EUT L 376, 27.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.

- (14) Inom unionen antas nationella standarder av nationella standardiseringsorgan, vilket skulle kunna leda till motstridiga standarder och tekniska hinder på den inre marknaden. För att den inre marknaden och standardiseringen inom unionen ska fungera effektivt är det därför nödvändigt att bekräfta det existerande regelbundna utbyte av information som äger rum mellan de nationella standardiseringsorganen, de europeiska standardiseringsorganisationerna och kommissionen om deras pågående och framtida standardiseringsverksamhet och bekräfta den frysningsprincip som är tillämplig på de nationella standardiseringsorganen inom ramen för de europeiska standardiseringsorganisationerna och som föreskriver att nationella standarder ska dras tillbaka efter offentliggörandet av en ny europeisk standard. De nationella standardiseringsorganen och de europeiska standardiseringsorganisationerna bör också följa bestämmelserna om informationsutbyte i bilaga 3 till det avtalet om tekniska handelshinder ⁽¹⁾.
- (15) Medlemsstaternas skyldighet att underrätta kommissionen om sina nationella standardiseringsorgan bör inte innebära krav på antagande av specifik nationell lagstiftning för erkännande av dessa organ.
- (16) Ett regelbundet utbyte av information mellan de nationella standardiseringsorganen, de europeiska standardiseringsorganisationerna och kommissionen bör inte hindra nationella standardiseringsorgan från att uppfylla andra skyldigheter och åtaganden, särskilt enligt bilaga 3 till avtalet om tekniska handelshinder.
- (17) Med representation av samhällsintressen och samhällsintressenter avses, i samband med europeisk standardiseringsverksamhet, det arbete som utförs av organisationer och parter som företräder intressen av större samhällsbetydelse, t.ex. miljö-, konsument- eller arbetstagarintressen. Representationen av arbetstagarintressen och arbetstagarintressenter avser i samband med europeisk standardiseringsverksamhet framför allt det arbete som utförs av organisationer och parter som företräder arbetstagarnas grundläggande rättigheter, t.ex. fackföreningar.
- (18) För att påskynda beslutsfattandet bör de nationella standardiseringsorganen och de europeiska standardiseringsorganisationerna underlätta tillgänglig information om sin verksamhet genom att främja användningen av informations- och kommunikationsteknik (IKT) i deras respektive standardiseringssystem, t.ex. genom att tillhandahålla samtliga berörda intressenter en användarvänlig, internet-baserad samrådsmekanism där synpunkter på utkast till standarder kan lämnas och genom att anordna virtuella möten för tekniska kommittéer, inklusive med hjälp av webb- eller videokonferenser.
- (19) Standarder kan underlätta unionens politiska arbete med viktiga samhälleliga utmaningar, som klimatförändring, en hållbar resursanvändning, innovation, en åldrande befolkning, integrering av personer med funktionsnedsättning, konsumentskydd, arbetstagarnas säkerhet och arbetsförhållanden. Genom att driva på utvecklingen av europeiska eller internationella standarder för varor och tekniker på de nya marknaderna inom dessa områden skulle unionen kunna skapa en konkurrensfördel för sina företag och underlätta handeln, särskilt för små och medelstora företag, som utgör en stor del av de europeiska företagen.
- (20) Standarder är viktiga verktyg för företagens – särskilt de små och medelstora företagens – konkurrenskraft, efter som dessa företags deltagande i standardiseringsprocessen är viktigt för de tekniska framstegen i unionen. Därför är det nödvändigt att standardiseringsreglerna uppmuntrar små och medelstora företag att aktivt delta och bidra med sina innovativa tekniska lösningar till standardiseringsarbetet. Detta inkluderar bland annat att förbättra deras delaktighet på nationell nivå, där de kan åstadkomma mer eftersom kostnaderna är lägre och de inte hindras av språkbarriärer. Följaktligen bör denna förordning innebära att små och medelstora företag bli bättre företrädare inom och mer delaktiga i både nationella och europeiska tekniska kommittéer och bör underlätta deras faktiska tillgång till och medvetenhet om standarderna.
- (21) De europeiska standarderna är extremt viktiga för de små och medelstora företagens konkurrenskraft, men i några fall är dessa företag underrepresenterade i den europeiska standardiseringsverksamheten. Denna förordning bör därför främja och underlätta en lämplig representation och ett lämpligt deltagande av små och medelstora företag i den europeiska standardiseringsprocessen genom en enhet som har konkreta kontakter med och är verkligt representativ för de små och medelstora företagen och organisationer som företräder dem på nationell nivå.
- (22) Standarder kan ha stora samhällskonsekvenser, särskilt när det gäller medborgarnas säkerhet och välbefinnande, nätverks effektivitet, miljön, arbetstagarnas säkerhet och arbetsförhållanden, tillgänglighet samt andra offentligpolitiska områden. Samhällsintressenterna måste därför få större inflytande vid utveckling av standarder genom stärkt stöd till organisationer som företräder konsument- och miljöintressen och sociala intressen.
- (23) De europeiska standardiseringsorganisationernas skyldighet att främja och underlätta representation och ett verkligt deltagande av alla berörda intressenter innebär inte att dessa intressenter ges någon rösträtt, såvida en sådan rösträtt inte föreskrivs av de europeiska standardiseringsorganisationernas interna arbetsordning.

⁽¹⁾ Godkänt genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående på gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 23.12.1994, s. 1).

- (24) Det europeiska standardiseringssystemet bör också ta full hänsyn till FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning⁽¹⁾. Det är därför viktigt att de organisationer som företräder konsumenternas intressen i tillräcklig utsträckning företräder och tillvaratar intressena för personer med funktionsnedsättning. Dessutom bör delaktighet i standardiseringsprocessen av personer med funktionsnedsättning underlättas med alla tillgängliga medel.
- (25) På grund av standardiseringens betydelse som ett verktyg för att stödja unionens lagstiftning och politik och för att undvika invändningar mot och ändringar av harmoniserade standarder i efterhand är det viktigt att myndigheterna deltar i standardiseringen under alla skeden av utvecklingen av de standarder där de kan vara inblandade och särskilt inom de områden som omfattas av unionens harmoniseringslagstiftning avseende produkter.
- (26) Standarderna bör ta hänsyn till miljöpåverkan under produkternas och tjänsternas hela livscykel. Viktiga och allmänt tillgängliga redskap för att bedöma påverkan under hela livscykeln har utvecklats av kommissionens gemensamma forskningscentrum (JRC). Denna förordning bör alltså säkerställa att JRC kan spela en aktiv roll i det europeiska standardiseringssystemet.
- (27) Det krävs noggrann planering av framtida begäran om att utarbeta standarder för att samarbetet mellan kommissionen och det europeiska standardiseringssystemet ska vara livskraftigt. Planeringen kan förbättras, bland annat med hjälp av synpunkter från berörda parter, t.ex. nationella marknadsövervakningsmyndigheter, genom att det införs mekanismer för insamling av synpunkter och underlättande av informationsutbyte mellan samtliga berörda parter. Eftersom det enligt direktiv 98/34/EG redan går att begära att europeiska standardiseringsorganisationer ska utveckla europeiska standarder är det lämpligt att införa en bättre och öppnare planering genom ett årligt arbetsprogram som bör innehålla en översikt över varje begäran om standarder som kommissionen har för avsikt att överlämna till europeiska standardiseringsorganisationer. Det är nödvändigt att säkerställa en hög nivå av samarbete mellan de europeiska standardiseringsorganisationerna och de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning och kommissionen i samband med det årliga upprättandet av unionens arbetsprogram för standardisering och vid utarbetandet av begäran om standarder för att analysera marknadsrelevansen för det föreslagna ämnesområdet och de politiska mål som fastställts av lagstiftaren samt att göra det möjligt för de europeiska standardiseringsorganisationerna att ge snabbare svar på den begärda standardiseringsverksamheten.
- (28) Kommissionen bör – innan den ser till att ett ärende som rör begäran om europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter eller invändningar mot en harmoniserad standard tas upp i den kommitté som inrättats genom denna förordning – samråda med medlemsstaternas experter, t.ex. genom att involvera de kommittéer som inrättats genom motsvarande unionslagstiftning eller, om sådana kommittéer saknas, genom att bedriva andra former av samråd med sektorsexperter.
- (29) I flera av de direktiv som harmoniserar villkoren för saluföring av produkter anges det att kommissionen får begära att de europeiska standardiseringsorganisationerna antar harmoniserade standarder som kan användas som grund för att förutsätta att produkterna överensstämmer med tillämpliga väsentliga krav. Många av dessa direktiv innehåller dock ett antal olika bestämmelser om invändningar mot dessa standarder om dessa inte, eller inte helt, omfattar alla tillämpliga krav. Skiljaktiga bestämmelser som leder till osäkerhet för ekonomiska aktörer och europeiska standardiseringsorganisationer finns särskilt i rådets direktiv 89/686/EEG av den 21 december 1989 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om personlig skyddsutrustning⁽²⁾, rådets direktiv 93/15/EEG av den 5 april 1993 om harmonisering av bestämmelserna om utsläppande på marknaden och övervakning av explosiva varor för civilt bruk⁽³⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG av den 23 mars 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om utrustning och säkerhetssystem som är avsedda för användning i explosionsfarliga omgivningar⁽⁴⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/25/EG av den 16 juni 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar i fråga om fritidsbåtar⁽⁵⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 95/16/EG av den 29 juni 1995 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om hissar⁽⁶⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 97/23/EG av den 29 maj 1997 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om tryckbärande anordningar⁽⁷⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/22/EG av den 31 mars 2004 om mätinstrument⁽⁸⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/23/EG av den 23 maj 2007 om utsläppande på marknaden av pyrotekniska artiklar⁽⁹⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/23/EG av den

(1) Godkänt genom rådets beslut 2010/48/EG av den 26 november 2009 om ingående från Europeiska gemenskapens sida av Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (EUT L 23, 27.1.2010, s. 35).

(2) EGT L 399, 30.12.1989, s. 18.

(3) EGT L 121, 15.5.1993, s. 20.

(4) EGT L 100, 19.4.1994, s. 1.

(5) EGT L 164, 30.6.1994, s. 15.

(6) EGT L 213, 7.9.1995, s. 1.

(7) EGT L 181, 9.7.1997, s. 1.

(8) EUT L 135, 30.4.2004, s. 1.

(9) EUT L 154, 14.6.2007, s. 1.

23 april 2009 om icke-automatiska vågar⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/105/EG av den 16 september 2009 om enkla tryckkärl⁽²⁾. Därför måste den här förordningen innefatta det enhetliga förfarandet enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG av den 9 juli 2008 om en gemensam ram för saluföring av produkter⁽³⁾, och de berörda bestämmelserna måste strykas i dessa direktiv samtidigt som även Europaparlamentet ges rätten att invända mot en harmoniserad standard i enlighet med denna förordning.

- (30) Myndigheter bör på bästa möjliga sätt använda hela utbudet av relevanta tekniska specifikationer vid upphandling av maskinvara, programvara och it-tjänster, t.ex. genom att välja tekniska specifikationer som kan tillämpas av alla berörda leverantörer, för att ge större utrymme för konkurrens och minska risken för inlåsning. Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/17/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster⁽⁴⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster⁽⁵⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/81/EG av den 13 juli 2009 om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa kontrakt för byggentreprenader, varor och tjänster av upphandlande myndigheter och enheter på försvars- och säkerhetsområdet⁽⁶⁾ och kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget⁽⁷⁾ ska de tekniska specifikationerna vid offentlig upphandling vara utformade genom en hänvisning till sådana nationella standarder som genomför europeiska standarder, europeiska tekniska godkännanden, gemensamma tekniska specifikationer, internationella standarder, andra tekniska referenssystem som utarbetats av de europeiska standardiseringsorganisationerna eller, om sådana inte finns, till nationella standarder eller nationella tekniska godkännanden, eller till nationella tekniska specifikationer om projektering, beräkning och utförande av byggentreprenader samt materialanvändning, eller motsvarande. Tekniska specifikationer på IKT-området utarbetas dock ofta av andra organisationer som utvecklar standarder och faller därför inte inom någon av de kategorier av standarder och godkännanden som fastställs i direktiven 2004/17/EG, 2004/18/EG eller 2009/81/EG eller i förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002. Det är därför nödvändigt att föreskriva att tekniska specifikationer för offentlig upphandling ska kunna hänvisa till tekniska specifikationer på IKT-området, för att hänga med i den snabba utveck-

lingen på IKT-området, underlätta tillhandahållandet av gränsöverskridande tjänster samt främja konkurrens, interoperabilitet och innovation.

- (31) Tekniska specifikationer som inte antagits av europeiska standardiseringsorganisationer kan i statushänseende inte jämföras med europeiska standarder. Vissa tekniska specifikationer på IKT-området har inte utvecklats i enlighet med grundprinciperna. Därför bör det i denna förordning fastställas ett förfarande för fastställande av tekniska specifikationer på IKT-området som det kan hänvisas till vid offentlig upphandling. Förfarandet bör innefatta ett omfattande samråd med ett brett spektrum av intressenter, bland annat de europeiska standardiseringsorganisationerna, företag och myndigheter. Denna förordning bör även innehålla krav i form av en förteckning över kriterier för sådana tekniska specifikationer och därmed sammanhängande utvecklingsprocesser. Kraven när det gäller fastställande av tekniska specifikationer på IKT-området bör säkerställa att hänsyn tas till offentligpolitiska mål och samhällsbehov och bör bygga på grundprinciperna.
- (32) För att ytterligare främja innovation och konkurrens bör fastställandet av en viss teknisk specifikation inte diskvalificera en konkurrerande teknisk specifikation från att fastställas i enlighet med bestämmelserna i denna förordning. Ett fastställande förutsätter att kriterierna är uppfyllda och att den tekniska specifikationen har fått en betydande acceptans på marknaden.
- (33) De fastställda tekniska specifikationerna på IKT-området skulle kunna bidra till genomförandet av Europaparlamentets och rådets beslut nr 922/2009/EG av den 16 september 2009 om lösningar för att uppnå interoperabilitet mellan europeiska offentliga förvaltningar (ISA)⁽⁸⁾, genom vilket det för perioden 2010–2015 inrättas ett program för kompatibla lösningar för europeiska offentliga förvaltningar samt för unionens institutioner och unionens organ för att erbjuda gemensamma och delade lösningar som underlättar interoperabilitet.
- (34) Det kan uppstå situationer på IKT-området där det är lämpligt att uppmuntra användning av eller att kräva överensstämmelse med tillämpliga standarder på unionsnivå för att säkerställa interoperabilitet på den inre marknaden och för att ge användarna större valfrihet. Under vissa omständigheter kan det också hända att vissa europeiska standarder inte längre uppfyller konsumenternas behov eller att de hindrar den tekniska utvecklingen. Därför kan kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster⁽⁹⁾ när så

⁽¹⁾ EUT L 122, 16.5.2009, s. 6.

⁽²⁾ EUT L 264, 8.10.2009, s. 12.

⁽³⁾ EUT L 218, 13.8.2008, s. 82.

⁽⁴⁾ EUT L 134, 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 134, 30.4.2004, s. 114.

⁽⁶⁾ EUT L 216, 20.8.2009, s. 76.

⁽⁷⁾ EGT L 357, 31.12.2002, s. 1.

⁽⁸⁾ EUT L 260, 3.10.2009, s. 20.

⁽⁹⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

krävs begära att de europeiska standardiseringsorganisationerna upprättar standarder, fastställer och i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggör en förteckning över standarder eller specifikationer för att uppmuntra användningen av dem eller göra tillämpningen obligatorisk eller stryka standarder eller specifikationer från förteckningen.

- (35) Denna förordning bör inte hindra europeiska standardiseringsorganisationer från att fortsätta att utarbeta standarder på IKT-området och intensivt sitt samarbete med andra organisationer som utvecklar standarder, särskilt på IKT-området, för att säkerställa enhetlighet och undvika fragmentering och dubbelarbete vid tillämpningen av standarder och specifikationer.
- (36) Förfarandet för att fastställa tekniska specifikationer på IKT-området som föreskrivs i denna förordning bör inte undergräva enhetligheten i det europeiska standardiseringssystemet. Därför bör denna förordning också fastställa på vilka villkor en teknisk specifikation inte ska anses strida mot andra europeiska standarder.
- (37) Innan tekniska specifikationer på IKT-området fastställs, som det kan hänvisas till vid offentlig upphandling, bör det flerpartsforum som inrättades genom kommissionens beslut av den 28 november 2011⁽¹⁾ användas som ett forum för samråd med europeiska och nationella intressenter, Europeiska standardiseringsorganisationer och medlemsstater i syfte att säkerställa processens legitimitet.
- (38) I beslut nr 1673/2006/EG fastställs reglerna för unionens bidrag till finansieringen av europeisk standardisering för att se till att europeiska standarder och andra europeiska standardiseringsprodukter utvecklas och ses över som stöd för unionens mål, lagstiftning och politik. För att förenkla förvaltningen och budgetarbetet är det lämpligt att införliva bestämmelserna från det beslutet i den här förordningen och att, när så är möjligt, använda de minst betungande förfarandena.
- (39) Eftersom den europeiska standardiseringen till stöd för unionens lagstiftning och politik och de olika typerna av standardiseringsverksamhet täcker ett mycket brett område, behöver man föreskriva om olika former av finansiering. Detta gäller huvudsakligen bidrag utan ansökningsomgång till de europeiska standardiseringsorganisationerna och nationella standardiseringsorgan i enlighet med artikel 110.1 andra stycket i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med

budgetförordning för Europeiska gemenskapens allmänna budget⁽²⁾ och artikel 168.1 d i förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002. Dessutom bör samma bestämmelser även gälla de organ som inte erkänns som europeiska standardiseringsorganisationer enligt denna förordning, men som har befullmäktigats genom en grundläggande rättsakt och som fått i uppdrag att utföra förberedande arbete inför den europeiska standardiseringen i samarbete med de europeiska standardiseringsorganisationerna.

- (40) Eftersom de europeiska standardiseringsorganisationerna fortlöpande stöder unionens verksamheter bör de ha ändamålsenliga och effektiva centrala sekretariat. Kommissionen bör därför ha rätt att tillhandahålla bidrag till de organisationer som bedriver verksamhet av allmänt europeiskt intresse utan att, när det gäller administrationsbidrag, tillämpa den princip med årlig nedtrappning som föreskrivs i artikel 113.2 i förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002.
- (41) I Europaparlamentets och rådets beslut nr 1639/2006/EG av den 24 oktober 2006 om att upprätta ett ramprogram för konkurrenskraft och innovation (2007–2013)⁽³⁾, Europaparlamentets och rådets beslut nr 1926/2006/EG av den 18 december 2006 om inrättande av ett program för gemenskapsåtgärder på området konsumentpolitik (2007–2013)⁽⁴⁾ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 614/2007 av den 23 maj 2007 om det finansiella instrumentet för miljön (Life+)⁽⁵⁾ föreskrivs redan möjligheten till finansiellt stöd till europeiska organisationer som företräder små och medelstora företag, konsumenter och miljöintressen inom standardiseringen, medan särskilda bidrag utbetalas till europeiska organisationer som företräder samhällsintressen inom standardiseringen. Finansiering enligt beslut nr 1639/2006/EG, beslut nr 1926/2006/EG och förordning (EG) nr 614/2007 kommer att upphöra den 31 december 2013. Det är viktigt för den europeiska standardiseringens utveckling att fortsätta att främja och uppmuntra aktivt deltagande av europeiska organisationer som företräder små och medelstora företag och konsumenter samt miljö- och arbetstagarintressen. Dessa organisationers syfte är av allmänt europeiskt intresse, och tack vare det särskilda uppdrag som de fått av nationella icke-vinstdrivande organisationer utgör de ett europeiskt nätverk som företräder icke-vinstdrivande organisationer i medlemsstaterna och som främjar principer och strategier som överensstämmer med målen i fördragen. På grund av det sammanhang inom vilket de verkar och deras stadgeenliga ändamål har dessa organisationer som företräder små och medelstora företag, konsumenter samt miljö- och arbetstagarintressen inom den europeiska standardiseringen en permanent roll att spela som är väsentlig för unionens mål och politik. Kommissionen bör därför ha kvar möjligheten att ge bidrag till dessa

⁽¹⁾ EUT C 349, 30.11.2011, s. 4.

⁽²⁾ EGT L 248, 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 310, 9.11.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ EUT L 404, 30.12.2006, s. 39.

⁽⁵⁾ EUT L 149, 9.6.2007, s. 1.

organisationer utan att, när det gäller driftsbidrag, tillämpa den princip med årlig nedtrappning som föreskrivs i artikel 113.2 i förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002.

- (42) Finansieringen av standardiseringsverksamheten bör även kunna täcka verksamhet som förbereder eller kompletterar fastställandet av europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter för varor och tjänster. Detta är nödvändigt främst för forskning, utarbetande av förberedande dokument för lagstiftning, prov som sker i samarbete mellan olika laboratorier och validering eller utvärdering av standarder. Man bör också fortsätta att främja standardisering på europeisk och internationell nivå genom program för tekniskt stöd till och samarbete med tredjeländer. För att förbättra tillgången till marknaderna och öka konkurrenskraften hos företagen i unionen bör det finnas möjlighet att bevilja bidrag till andra organ efter ansökningsomgång eller, om så krävs, genom att tilldela kontrakt.
- (43) Unionens finansiering bör syfta till att fastställa europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter för produkter och tjänster för att göra det lättare för företagen att använda dem genom förstärkt stöd till översättningar av dem till de olika officiella unionsspråken, så att små och medelstora företag får möjlighet att dra full nytta av förståelsen och tillämpningen av de europeiska standarderna. Finansieringen bör också syfta till att öka samstämmigheten i det europeiska systemet för standardisering och se till att samtliga marknadsaktörer i hela unionen får tillgång till de europeiska standarderna på rättvisa och tydliga villkor. Detta är särskilt viktigt i de fall där användningen av standarder gör det möjligt att uppnå överensstämmelse med relevant unionslagstiftning.
- (44) För att säkerställa en effektiv tillämpning av denna förordning bör det vara möjligt att anlita den sakkunskap som krävs, särskilt för revision och ekonomisk förvaltning, och att få tillgång till resurser för sådant administrativt stöd som kan underlätta genomförandet samt att regelbundet utvärdera den verksamhet som finansieras av unionen för att kunna bedöma om den är ändamålsenlig och ger önskad verkan.
- (45) Lämpliga åtgärder bör också vidtas för att undvika bedrägerier och oegentligheter och för att återkräva medel som utbetalats felaktigt i enlighet med rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen⁽¹⁾, rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot be-

drägerier och andra oegentligheter⁽²⁾ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf)⁽³⁾.

- (46) För att uppdatera förteckningen över europeiska standardiseringsorganisationer och anpassa kriterierna för organisationer som företräder små och medelstora företag och samhällsintressenter till vidare utveckling när det gäller deras icke-vinstdrivande karaktär och representativitet, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av bilagorna till denna förordning. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (47) Den kommitté som inrättas genom denna förordning bör biträda kommissionen i alla frågor som rör genomförandet av denna förordning, och vederbörlig hänsyn bör tas till de synpunkter som sektorsexperterna har.
- (48) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽⁴⁾.
- (49) Det rådgivande förfarandet bör användas för antagande av genomförandeaakter som gäller invändningar mot harmoniserade standarder och då hänvisningarna till berörd harmoniserad standard ännu inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, eftersom standarden i fråga ännu inte har lett till en presumtion om överensstämmelse med de väsentliga kraven i de delar av unionens harmoniseringslagstiftning som är tillämpliga.
- (50) Granskningsförfarandet bör användas för varje begäran om standardisering till europeiska standardiseringsorganisationer och antagandet av genomförandeaakter som gäller invändningar mot harmoniserade standarder och då hänvisningarna till berörd harmoniserad standard redan har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, eftersom ett sådant beslut skulle kunna påverka presumtionen om överensstämmelse med de tillämpliga väsentliga kraven.

⁽¹⁾ EGT L 312, 23.12.1995, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 292, 15.11.1996, s. 2.

⁽³⁾ EGT L 136, 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (51) För att uppnå huvudsyftena med denna förordning, underlätta ett snabbt beslutsförfarande och minska den övergripande tiden för att utveckla standarder bör man i möjligaste mån utnyttja de förfarandeåtgärder som fastställs i förordning (EU) nr 182/2011, som gör det möjligt för den berörda kommitténs ordförande att fastställa en tidsfrist inom vilken kommittén bör avge sitt yttrande, med hänsyn till hur brådskande ärendet är. Kommitténs yttrande bör också, där så är motiverat, kunna erhållas genom ett skriftligt förfarande, och en kommittéledamot som inte uttalar sig bör anses stödja förslaget.
- (52) Eftersom målen för den här förordningen – nämligen att säkerställa ändamålsenligheten och effektiviteten hos standarder och standardisering som politiska verktyg för unionen genom samarbete mellan europeiska standardiseringsorganisationer, nationella standardiseringsorgan, medlemsstater och kommissionen och införandet av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter för produkter och tjänster till stöd för unionens lagstiftning och politik, fastställandet av sådana tekniska specifikationer på IKT-området som det kan hänvisas till samt finansieringen av den europeiska standardiseringen och intressenternas delaktighet i den europeiska standardiseringen – inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av sin verkan, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (53) Direktiven 89/686/EEG, 93/15/EEG, 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG bör därför ändras i enlighet med detta.
- (54) Beslut nr 1673/2006/EG och beslut 87/95/EEG bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs bestämmelser för samarbetet mellan europeiska standardiseringsorganisationer, nationella standardiseringsorgan, medlemsstater och kommissionen, för fastställandet av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter för produkter och tjänster som stöder unionens lagstiftning och politik, för fastställandet av sådana tekniska specifikationer på IKT-området som det kan hänvisas till, för finansieringen av den europeiska standardiseringen och för intressenternas delaktighet i den europeiska standardiseringen.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *standard*: en teknisk specifikation som antagits av ett erkänt standardiseringsorgan för upprepad eller fortlöpande tillämpning, som inte är tvingande och som tillhör någon av följande typer:
 - a) internationell standard: en standard som antagits av ett internationellt standardiseringsorgan,
 - b) europeisk standard: en standard som antagits av en europeisk standardiseringsorganisation,
 - c) harmoniserad standard: en europeisk standard som antagits på grundval av kommissionens begäran för tillämpningen av unionens harmoniseringslagstiftning,
 - d) nationell standard: en standard som antagits av ett nationellt standardiseringsorgan.
2. *europeisk standardiseringsprodukt*: varje teknisk specifikation som inte är en europeisk standard, som antagits av en europeisk standardiseringsorganisation för upprepad eller fortlöpande tillämpning och som inte är tvingande.
3. *utkast till standard*: ett dokument med texten till tekniska specifikationer för ett visst ämne, som övervägs antas enligt det relevanta standardiseringsförfarandet, i den utformning som dokumentet har efter det förberedande arbetet och vid remissförfarandet.
4. *teknisk specifikation*: ett dokument som föreskriver de tekniska krav som en produkt, process, tjänst eller ett system ska uppfylla och som fastställer ett eller flera av följande:
 - a) De egenskaper som krävs av en produkt, exempelvis i fråga om kvalitetsnivåer, prestanda, interoperabilitet, miljöskydd, hälsa, säkerhet eller dimensioner, och inbegripet sådana krav som avser varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering samt förfaranden för bedömning av överensstämmelse.
 - b) Produktionsmetoder och processer för de jordbruksprodukter som definieras i artikel 38.1 i EUF-fördraget, för produkter avsedda att konsumeras av människor eller djur samt läkemedel, liksom produktionsmetoder och processer för andra produkter om de påverkar dessa produkters egenskaper.

- c) De krav som ställs på en tjänst, inklusive kvalitetsnivåer, prestanda, interoperabilitet, miljöskydd, hälsa eller säkerhet, och inbegripet krav på leverantören om att ställa uppgifter till tjänstemottagarnas förfogande i enlighet med artikel 22.1–22.3 i direktiv 2006/123/EG.
- d) Metoder och kriterier för bedömning av byggprodukters prestanda enligt artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter⁽¹⁾, i förhållande till deras väsentliga egenskaper.
5. *teknisk specifikation på IKT-området*: en teknisk specifikation inom området informations- och kommunikationsteknik.
6. *produkt*: alla industriellt framställda produkter och alla jordbruksprodukter, inklusive fiskprodukter.
7. *tjänst*: prestation som utövas av egenföretagare, i regel mot ersättning, enligt definitionen i artikel 57 i EUF-fördraget.
8. *europaisk standardiseringsorganisation*: en organisation som förtecknas i bilaga I.
9. *internationellt standardiseringsorgan*: Internationella standardiseringsorganisationen (ISO), Internationella elektrotekniska kommissionen (IEC) och Internationella teleunionen (ITU).
10. *nationellt standardiseringsorgan*: ett organ som en medlemsstat har underrättat kommissionen om i enlighet med artikel 27 i denna förordning.
2. I arbetsprogrammet ska för varje standard och europeisk standardiseringsprodukt följande anges:
- a) ämnesområde,
- b) vilket stadium som uppnåtts i utarbetandet av standarderna och de europeiska standardiseringsprodukterna,
- c) hänvisningar till eventuella internationella standarder som använts som utgångspunkt.
3. Varje europeisk standardiseringsorganisation och nationellt standardiseringsorgan ska göra sitt arbetsprogram tillgängligt på sin webbplats eller på någon annan offentligt tillgänglig webbplats, och dessutom ska ett meddelande om förekomsten av arbetsprogrammet göras tillgängligt i en nationell eller, i förekommande fall, europeisk publikation över standardiseringsverksamhet.
4. Senast när arbetsprogrammet offentliggörs ska varje europeisk standardiseringsorganisation och nationellt standardiseringsorgan underrätta övriga europeiska standardiseringsorganisationer och nationella standardiseringsorgan och kommissionen om att arbetsprogrammet föreligger. Kommissionen ska göra den informationen tillgänglig för medlemsstaterna via den kommitté som avses i artikel 22.
5. Nationella standardiseringsorgan får inte invända mot att ett ämne för standardisering i deras arbetsprogram behandlas på europeisk nivå i enlighet med de regler som fastställts av de europeiska standardiseringsorganisationerna, och får inte vidta några åtgärder som skulle kunna påverka ett beslut på området.
6. Under utarbetandet av en harmoniserad standard eller efter det att denna godkänts får de nationella standardiseringsorganen inte vidta någon åtgärd som kan skada den avsedda harmoniseringen, och i synnerhet inte på det aktuella området offentliggöra en ny eller reviderad nationell standard som inte helt överensstämmer med en befintlig harmoniserad standard. Efter det att en ny harmoniserad standard har offentliggjorts ska alla motstridiga nationella standarder dras tillbaka inom en rimlig tidsfrist.

KAPITEL II

INSYN OCH INTRESSENTERS DELTAGANDE

Artikel 3

Insyn i standardiseringsorganens arbetsprogram

1. Minst en gång om året ska varje europeisk standardiseringsorganisation och varje nationellt standardiseringsorgan fastställa ett arbetsprogram. Arbetsprogrammet ska innehålla information om standarder och europeiska standardiseringsprodukter som en europeisk standardiseringsorganisation eller ett nationellt standardiseringsorgan avser att utarbeta eller ändra, som den utarbetar eller ändrar och som den har antagit under den period som omfattas av det föregående arbetsprogrammet, såvida det inte rör sig om en identisk eller likvärdig överföring av en internationell eller europeisk standard.

Artikel 4

Insyn i standarder

1. De europeiska standardiseringsorganisationerna och de nationella standardiseringsorganen ska på begäran och åtminstone i elektronisk form översända utkast till nationella standarder, europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter till andra europeiska standardiseringsorganisationer, nationella standardiseringsorgan eller till kommissionen.

2. De europeiska standardiseringsorganisationerna och de nationella standardiseringsorganen ska inom tre månader besvara och ta vederbörlig hänsyn till eventuella synpunkter som de

⁽¹⁾ EUT L 88, 4.4.2011, s. 5.

får från andra europeiska standardiseringsorganisationer, nationella standardiseringsorgan eller från kommissionen när det gäller utkast som avses i punkt 1.

3. När ett nationellt standardiseringsorgan får synpunkter om att utkastet till standard skulle få en negativ inverkan på den inre marknaden ska det samråda med de europeiska standardiseringsorganisationerna och kommissionen innan det antar utkastet.

4. Nationella standardiseringsorgan ska

- a) se till att tillgången till utkast till nationella standarder säkerställs på ett sätt som gör det möjligt för alla berörda parter, i synnerhet de som är etablerade i andra medlemsstater, att lämna synpunkter, och
- b) se till att det är möjligt för andra nationella standardiseringsorgan att delta passivt eller aktivt, genom att skicka en observatör, i den planerade verksamheten.

Artikel 5

Intressenters deltagande i det europeiska standardiseringsarbetet

1. De europeiska standardiseringsorganisationerna ska främja och underlätta en lämplig representation och ett effektivt deltagande i sin standardiseringsverksamhet av alla berörda intressenter, inbegripet små och medelstora företag, konsumentorganisationer och miljö- och arbetstagarintressenter. De ska framför allt främja och underlätta sådan representation och sådant deltagande genom de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning, på politisk beslutsnivå och i följande etapper av utarbetandet av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter:

- a) Förslag till och godkännande av nya arbetsuppgifter.
- b) Teknisk diskussion av förslag.
- c) Inlämning av synpunkter på utkast.
- d) Översyn av befintliga europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter.
- e) Spridning av information om och ökning av medvetenheten om antagna europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter.

2. Utöver samarbetet med marknadsövervakningsmyndigheterna i medlemsstaterna, kommissionens forskningsanläggningar och de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning ska de europeiska standardiseringsorganisationerna främja och underlätta en lämplig representation på teknisk nivå för företag, forskningscentrum och universitet samt andra juridiska personer i standardiseringsverksamhet som gäller ett framväxande område

med betydande politisk eller tekniskt innovativ betydelse, om berörda juridiska personer deltagit i ett projekt som har samband med området och finansieras av unionen inom ett flerårigt arbetsprogram för verksamhet inom forskning, innovation och teknisk utveckling, som antagits enligt artikel 182 i EUF-fördraget.

Artikel 6

Små och medelstora företags tillgång till standarder

1. De nationella standardiseringsorganen ska främja och underlätta de små och medelstora företagens tillgång till standarder och utvecklingen av standarder för att öka deras delaktighet i standardiseringssystemet, bland annat genom att

- a) i sina årliga arbetsprogram ange vilka standardiseringsprojekt som är av särskilt intresse för små och medelstora företag,
- b) erbjuda tillgång till standardiseringsverksamheten utan att kräva att de små och medelstora företagen blir medlemmar i ett nationellt standardiseringsorgan,
- c) erbjuda fri tillgång till deltagande i standardiseringsverksamhet eller tillämpa särskilda taxor för en sådan tillgång,
- d) erbjuda fri tillgång till utkast till standarder,
- e) på sina webbplatser avgiftsfritt tillhandahålla sammanfattningar av standarder,
- f) tillämpa särskilda taxor för standarder eller tillhandahålla samlingar av standarder till ett nedsatt pris.

2. De nationella standardiseringsorganen ska utbyta bästa praxis i syfte att öka de små och medelstora företagens deltagande i standardiseringsverksamheten och öka och underlätta små och medelstora företags användning av standarder.

3. De nationella standardiseringsorganen ska skicka årliga rapporter till de europeiska standardiseringsorganisationerna när det gäller deras verksamhet i punkterna 1 och 2 och alla andra åtgärder för att förbättra villkoren för att små och medelstora företag ska kunna använda standarder och delta i utvecklingen av standarder. De nationella standardiseringsorganen ska offentliggöra dessa rapporter på sina webbplatser.

Artikel 7

Myndigheters deltagande i det europeiska standardiseringsarbetet

Medlemsstaterna ska, där så är lämpligt, främja deltagande av myndigheter, däribland marknadsövervakningsmyndigheter, i nationell standardiseringsverksamhet som syftar till att utarbeta eller revidera standarder på begäran av kommissionen i enlighet med artikel 10.

KAPITEL III

EUROPEISKA STANDARDER OCH EUROPEISKA STANDARDISERINGSPRODUKTER SOM STÖDER UNIONENS LAGSTIFTNING OCH POLITIK

Artikel 8

Unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering

1. Kommissionen ska anta unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering, vilket ska identifiera de strategiska prioriteringarna för den europeiska standardiseringen med hänsyn till unionens långsiktiga tillväxtstrategier. Det ska anges i arbetsprogrammet vilka europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter som kommissionen har för avsikt att begära från de europeiska standardiseringsorganisationerna i enlighet med artikel 10.

2. I unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering ska det anges vilka specifika mål och politiken för europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter som kommissionen har för avsikt att begära från de europeiska standardiseringsorganisationerna i enlighet med artikel 10. I brådskande fall kan kommissionen utfärda begäran utan att ange det på förhand.

3. Unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering ska även innehålla mål för den internationella dimensionen av den europeiska standardiseringen, till stöd för unionens lagstiftning och politik.

4. Unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering ska antas efter det att ett omfattande samråd med de berörda intressenterna har genomförts, inklusive de europeiska standardiseringsorganisationerna och de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning, och med medlemsstaterna via den kommitté som avses i artikel 22 i denna förordning.

5. Sedan unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering har antagits ska kommissionen göra det tillgängligt på sin webbplats.

Artikel 9

Samarbete med forskningsanläggningar

Kommissionens forskningsanläggningar ska bidra till utarbetandet av unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering som avses i artikel 8 och tillhandahålla de europeiska standardiseringsorganisationerna vetenskaplig information inom sina fackområden, i syfte att säkerställa att de europeiska standarderna tar hänsyn till ekonomisk konkurrenskraft och samhällseliga behov, som till exempel miljöhållbarhet och säkerhetsfrågor.

Artikel 10

Begäran om standardisering riktade till europeiska standardiseringsorganisationer

1. Kommissionen får, inom ramen för de befogenheter som fastställs i fördraget, begära att en eller flera europeiska stan-

dardiseringsorganisationer utarbetar en europeisk standard eller en europeisk standardiseringsprodukt inom en viss tidsfrist. Europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter ska vara marknadsdrivna, ta hänsyn till allmänintresset och de politiska mål som tydligt angetts i kommissionens begäran och bygga på samförstånd. Kommissionen ska fastställa de innehållskrav som det begärda dokumentet ska uppfylla samt en tidsfrist för antagandet av dokumentet.

2. De beslut som avses i punkt 1 ska antas i enlighet med förfarandet i artikel 22.3 efter samråd med de europeiska standardiseringsorganisationerna och de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning och med den kommitté som inrättats genom motsvarande unionslagstiftning, om en sådan kommitté finns, eller efter andra former av samråd med sektorsexperter.

3. Den relevanta europeiska standardiseringsorganisationen ska, inom en månad från mottagandet, ange om den godtar den begäran som avses i punkt 1.

4. Om en begäran om finansiering lämnas in ska kommissionen, inom två månader från mottagandet av det godkännande som avses i punkt 3, underrätta de berörda europeiska standardiseringsorganisationerna om beviljande av bidrag för att utarbeta en europeisk standard eller en europeisk standardiseringsprodukt.

5. De europeiska standardiseringsorganisationerna ska underrätta kommissionen om den verksamhet som genomförs för att utarbeta de dokument som avses i punkt 1. Kommissionen ska tillsammans med de europeiska standardiseringsorganisationerna bedöma i vad mån de dokument som utarbetats av de europeiska standardiseringsorganisationerna är förenliga med dess ursprungliga begäran.

6. Om en harmoniserad standard uppfyller de krav som den avser att omfatta och som fastställs i unionens motsvarande harmoniseringslagstiftning, ska kommissionen utan dröjsmål offentliggöra en hänvisning till denna harmoniserade standard i *Europeiska unionens officiella tidning* eller med andra medel i enlighet med de villkor som fastställs i motsvarande bestämmelser i unionens harmoniseringslagstiftning.

Artikel 11

Formella invändningar mot harmoniserade standarder

1. Om en medlemsstat eller Europaparlamentet anser att en harmoniserad standard inte helt uppfyller de krav den ska omfatta och som fastställs i unionens relevanta harmoniseringslagstiftning ska den eller det underrätta kommissionen om detta och ge en detaljerad förklaring, och kommissionen ska, efter samråd med den kommitté som inrättats genom unionens motsvarande harmoniseringslagstiftning, om en sådan kommitté finns, eller efter andra former av samråd med sektorsexperter, besluta följande:

a) Att offentliggöra eller inte offentliggöra hänvisningar till den berörda harmoniserade standarden i *Europeiska unionens officiella tidning* eller att offentliggöra hänvisningarna med restriktioner.

b) Att behålla hänvisningar till den berörda harmoniserade standarden i *Europeiska unionens officiella tidning*, att behålla hänvisningarna med restriktioner eller att dra tillbaka hänvisningarna.

2. Kommissionen ska på sin webbplats offentliggöra information om de harmoniserade standarder som har blivit föremål för ett sådant beslut som avses i punkt 1.

3. Kommissionen ska underrätta den berörda europeiska standardiseringsorganisationen om det beslut som avses i punkt 1 och, om så krävs, begära en översyn av de berörda harmoniserade standarderna.

4. Det beslut som avses i punkt 1 a i den här artikeln ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2.

5. Det beslut som avses i punkt 1 b i den här artikeln ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

Artikel 12

Underrättelse av intresseorganisationer

Kommissionen ska inrätta ett underrättelsesystem för alla intressenter, inbegripet de europeiska standardiseringsorganisationerna och de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning, i syfte att säkerställa ett korrekt samråd och marknadsrelevans innan den

- a) antar unionens årliga arbetsprogram för europeisk standardisering som avses i artikel 8.1,
- b) antar begäran om standardisering som avses i artikel 10,
- c) fattar ett beslut angående formella invändningar mot harmoniserade standarder enligt vad som avses i artikel 11.1,
- d) fattar ett beslut om fastställande av tekniska specifikationer på IKT-området enligt artikel 13,
- e) antar de delegerade akter som avses i artikel 20.

KAPITEL IV

TEKNISKA SPECIFIKATIONER PÅ IKT-OMRÅDET

Artikel 13

Fastställande av tekniska specifikationer på IKT-området som det kan hänvisas till

1. Kommissionen får, på förslag av en medlemsstat eller på eget initiativ, besluta att fastställa tekniska specifikationer på IKT-området som inte är nationella, europeiska eller internationella standarder men som uppfyller kraven i bilaga II, vilka det får hänvisas till inom offentlig upphandling, i första hand för att möjliggöra interoperabilitet.

2. När en teknisk specifikation på IKT-området som fastställts i enlighet med punkt 1 ändras, dras tillbaka eller inte

längre uppfyller kraven i bilaga II får kommissionen, på förslag av en medlemsstat eller på eget initiativ, besluta att fastställa den ändrade tekniska specifikationen på IKT-området eller att dra tillbaka fastställandet.

3. De beslut som föreskrivs i punkterna 1 och 2 ska antas efter samråd med det europeiska flerpartsforum om standardisering inom IKT-området, vilket omfattar europeiska standardiseringsorganisationer, medlemsstater och berörda intressenter, och efter samråd med den kommitté som inrättats genom motsvarande unionslagstiftning, om en sådan kommitté finns, eller i annat fall efter andra former av samråd med sektorsexperter.

Artikel 14

Användning av tekniska specifikationer på IKT-området i offentlig upphandling

De tekniska specifikationer på IKT-området som avses i artikel 13 i denna förordning ska utgöra gemensamma tekniska specifikationer enligt direktiven 2004/17/EG, 2004/18/EG och 2009/81/EG samt förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002.

KAPITEL V

FINANSIERING AV EUROPEISK STANDARDISERING

Artikel 15

Unionens finansiering av standardiseringsorganisationer

1. Finansiering från unionen får beviljas till europeiska standardiseringsorganisationer för följande standardiseringsverksamheter:

- a) Det utarbetande och den översyn av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter som krävs och lämpar sig för att stödja unionens lagstiftning och politik.
- b) Kontroll av kvaliteten hos europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter samt deras överensstämmelse med unionens motsvarande lagstiftning och politik.
- c) Verksamhet som förbereder eller kompletterar den europeiska standardiseringen, däribland undersökningar, samarbete, inklusive internationellt samarbete, seminarier, utvärderingar, jämförande analyser, forskning, laboratoriearbete, prov som sker i samarbete mellan olika laboratorier, bedömningar av överensstämmelse och åtgärder för att se till att det går snabbare att utarbeta och se över europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter, utan att detta påverkar tillämpningen av grundprinciperna, särskilt principerna om öppenhet, kvalitet, insyn och samförstånd mellan samtliga intressenter.
- d) Verksamhet vid de europeiska standardiseringsorganisationernas centralsekretariat, inklusive utarbetande av policy, samordning av standardiseringsverksamhet, genomförande av tekniskt arbete och tillhandahållande av information till berörda parter.

e) Översättning av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter som används som stöd för unionens lagstiftning och politik till andra av unionens officiella språk än de europeiska standardiseringsorganisationernas arbetspråk eller, i vederbörligen motiverade fall, till andra språk än unionens officiella språk.

f) Sammanställande av information för att förklara, tolka och förenkla europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter, bland annat sammanställande av användarhandböcker, sammandrag av standarder, information om bästa praxis och medvetandehöjande åtgärder, strategier och utbildningsprogram.

g) Verksamhet vars mål är att genomföra program för tekniskt stöd och för samarbete med tredjeländer samt främjande och stärkande av det europeiska systemet för standardisering och av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter hos berörda parter inom unionen och på internationell nivå.

2. Unionen får även finansiera

a) nationella standardiseringsorgan, för standardiseringsverksamhet som avses i punkt 1 och som de genomför tillsammans med de europeiska standardiseringsorganisationerna,

b) andra organ som fått i uppdrag att bidra till de verksamheter som avses i punkt 1 a eller utföra de verksamheter som avses i punkt 1 c och g, i samarbete med de europeiska standardiseringsorganisationerna.

Artikel 16

Unionens finansiering av andra europeiska organisationer

Unionen får även finansiera de europeiska intresseorganisationer som uppfyller de kriterier som anges i bilaga III till denna förordning för följande verksamheter:

a) Driften av organisationerna och deras verksamheter som rör europeiskt och internationellt standardiseringsarbete, bland annat tekniskt arbete och tillhandahållande av information till medlemmar och andra berörda parter.

b) Tillhandahållande av juridisk och teknisk sakkunskap, bland annat studier, i samband med bedömning av behovet av och utveckling av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter samt utbildning av sakkunniga.

c) Deltagande i tekniskt arbete i samband med det utarbetande och den översyn av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter som krävs och lämpar sig för att stödja unionens lagstiftning och politik.

d) Främjande av europeiska standarder och europeiska standardiseringsprodukter samt av information om och användning av standarder hos berörda parter, inklusive små och medelstora företag och konsumenter.

Artikel 17

Finansieringsmöjligheter

1. Unionens finansiering ska tillhandahållas i följande former:

a) Bidrag utan ansökningsomgång eller avtal efter förfaranden för offentlig upphandling, till

i) europeiska standardiseringsorganisationer och nationella standardiseringsorgan, för att bedriva de verksamheter som avses i artikel 15.1,

ii) organ som identifieras i en grundläggande rättsakt i den mening som avses i artikel 49 i förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002, för att i samarbete med de europeiska standardiseringsorganisationerna genomföra den verksamhet som avses i artikel 15.1 c i den här förordningen.

b) Bidrag efter ansökningsomgång, eller avtal efter förfaranden för offentlig upphandling, till andra organisationer som avses i artikel 15.2 b

i) för att bidra till att utveckla och se över europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter enligt artikel 15.1 a,

ii) för att genomföra de förberedelser eller den komplettering som avses i artikel 15.1 c,

iii) för att genomföra de verksamheter som avses i artikel 15.1 g.

c) Bidrag efter ansökningsomgång, till de europeiska intresseorganisationer som uppfyller de kriterier som anges i bilaga III till denna förordning för att genomföra sådana verksamheter som avses i artikel 16.

2. Verksamhet som bedrivs av de organ som avses i punkt 1 får finansieras med

a) bidrag till insatser,

b) administrationsbidrag för de europeiska standardiseringsorganisationerna och de europeiska intresseorganisationer som uppfyller de kriterier som anges i bilaga III till denna förordning, i enlighet med bestämmelserna i förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002. Administrationsbidrag ska, om de förnyas, inte automatiskt trappas ned.

3. Kommissionen ska fastställa de finansieringsmöjligheter som avses i punkterna 1 och 2, beloppen för bidragen samt, i förekommande fall, den högsta procentsatsen för finansieringen per typ av verksamhet.

4. Utom i vederbörligen motiverade fall ska bidrag till de standardiseringsverksamheter som avses i artikel 15.1 a och b betalas ut i form av schablonbelopp och ska, när det gäller de standardiseringsverksamheter som avses i artikel 15.1 a, betalas ut när följande villkor är uppfyllda:

- a) De europeiska standarder eller europeiska standardiseringsprodukter som begärts av kommissionen enligt artikel 10 antas eller ses över inom en period som inte överstiger den som anges i begäran enligt den artikeln.
- b) Små och medelstora företag, konsumentorganisationer och miljö- och arbetstagarintressenter är tillräckligt väl företrädade och kan delta i den europeiska standardiseringsverksamheten, i enlighet med artikel 5.1.

5. De gemensamma samarbetsmålen och de administrativa och finansiella villkoren för de bidrag som beviljas europeiska standardiseringsorganisationer och de europeiska intresseorganisationer som uppfyller de kriterier som anges i bilaga III till denna förordning ska definieras i ramavtalen om partnerskap mellan kommissionen och dessa standardiserings- och intresseorganisationer i enlighet med förordningarna (EG, Euratom) nr 1605/2002 och (EG, Euratom) nr 2342/2002. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om ingåendet av dessa avtal.

Artikel 18

Förvaltning

De anslag som budgetmyndigheten fastställer för finansiering av standardiseringsverksamheten får också täcka administrativa utgifter som avser förberedelser, övervakning, kontroll, revision och utvärdering som är direkt nödvändiga för att genomföra artiklarna 15, 16 och 17, inklusive undersökningar, möten, information och publiceringar, utgifter för datanät för utbyte av information samt andra utgifter för administrativt och tekniskt stöd som kommissionen kan använda i standardiseringsverksamheten.

Artikel 19

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Vid genomförandet av den verksamhet som finansieras i enlighet med denna förordning ska kommissionen säkerställa att unionens ekonomiska intressen tillvaratas genom åtgärder som förebygger bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp samt, när oegentligheter konstateras, genom tillämpning av effektiva, proportionella och avskräckande sanktio-

ner i enlighet med förordningarna (EG, Euratom) nr 2988/95, (Euratom, EG) nr 2185/96 och (EG) nr 1073/1999.

2. För sådan unionsverksamhet som finansieras enligt denna förordning ska begreppet oegentlighet som definieras i artikel 1.2 i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 avse varje överträdelse av en bestämmelse i unionslagstiftningen eller åsidosättande av en avtalsenlig skyldighet som är följden av en ekonomisk aktörs handling eller underlåtenhet och som genom en otillbörlig utgift inverkar eller skulle kunna inverka menligt på unionens allmänna budget eller andra budgetar som den förvaltar.

3. I överenskommelser och avtal som följer av denna förordning ska det föreskrivas att kommissionen eller en av kommissionen bemyndigad företrädare ska svara för uppföljning och ekonomisk kontroll och att Europeiska revisionsrätten ska svara för revisioner, i förekommande fall på plats.

KAPITEL VI

DELEGERADE AKTER, KOMMITÉ OCH RAPPORTERING

Artikel 20

Delegerade akter

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 21 om ändringar av bilagorna, för att

- a) uppdatera förteckningen över europeiska standardiseringsorganisationer i bilaga I för att ta hänsyn till namn- eller strukturförändringar,
- b) anpassa kriterierna för europeiska intresseorganisationer som uppfyller de kriterier som anges i bilaga III till denna förordning till vidare utveckling när det gäller deras icke-vinstdrivande karaktär och representativitet. Dessa anpassningar får inte medföra att nya kriterier skapas eller att befintliga kriterier eller en befintlig organisationskategori avskaffas.

Artikel 21

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 20 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 1 januari 2013. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 20 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas i enlighet med artikel 20 ska endast träda i kraft om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 22

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna ska vara en kommitté enligt förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

4. Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska det förfarandet avslutas utan resultat om, inom tidsfristen för att avge yttrandet, ordföranden för kommittén så beslutar eller om en enkel majoritet av kommitténs medlemmar så begär.

Artikel 23

Kommitténs samarbete med standardiseringsorganisationer och intressenter

Kommittén som avses i artikel 22.1 ska samarbeta med de europeiska standardiseringsorganisationerna och med de europeiska intresseorganisationer som erhåller finansiering av unionen i enlighet med denna förordning.

Artikel 24

Rapporter

1. De europeiska standardiseringsorganisationerna ska överlämna en årlig rapport om genomförandet av denna förordning till kommissionen. Rapporten ska innehålla närmare uppgifter om

a) tillämpningen av artiklarna 4, 5, 10, 15 och 17,

b) hur små och medelstora företag, konsumentorganisationer samt miljö- och arbetstagarintressenter är företrädade i de nationella standardiseringsorganen,

c) hur små och medelstora företag är företrädade, på grundval av de årliga rapporter som avses i artikel 6.3,

d) hur IKT används i standardiseringssystemet,

e) samarbetet mellan de nationella standardiseringsorganen och de europeiska standardiseringsorganisationerna.

2. De europeiska intresseorganisationer som erhållit finansiering av unionen i enlighet med denna förordning ska överlämna en årlig rapport om sin verksamhet till kommissionen. Rapporten ska bland annat innehålla närmare information om dessa organisationers medlemmar och om sådana verksamheter som avses i artikel 16.

3. Senast den 31 december 2015 och vart femte år därefter ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om genomförandet av denna förordning. Rapporten ska innehålla en analys av de årliga rapporter som avses i punkterna 1 och 2, en utvärdering av hur relevant den standardiseringsverksamhet som får finansiering från unionen är i förhållande till unionens lagstiftning och politik samt en bedömning av potentiella nya åtgärder för att förenkla finansieringen av den europeiska standardiseringen och minska den administrativa bördan för de europeiska standardiseringsorganisationerna.

Artikel 25

Översyn

Senast den 2 januari 2015 ska kommissionen utvärdera vilka konsekvenser det förfarande som införts genom artikel 10 i denna förordning har haft för tidsschemat för att utfärda begäran om standardisering. Kommissionen ska överlämna sina slutsatser i en rapport till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska i förekommande fall åtföljas av ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning.

KAPITEL VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 26

Ändringar

1. Följande bestämmelser ska utgå:

a) Artikel 6.1 i direktiv 89/686/EEG.

b) Artikel 5 i direktiv 93/15/EEG.

c) Artikel 6.1 i direktiv 94/9/EG.

d) Artikel 6.1 i direktiv 94/25/EG.

e) Artikel 6.1 i direktiv 95/16/EG.

f) Artikel 6 i direktiv 97/23/EG.

g) Artikel 14 i direktiv 2004/22/EG.

h) Artikel 8.4 i direktiv 2007/23/EG.

i) Artikel 7 i direktiv 2009/23/EG.

j) Artikel 6 i direktiv 2009/105/EG.

Hänvisningar till de upphävda bestämmelserna ska tolkas som hänvisningar till artikel 11 i denna förordning.

2. Direktiv 98/34/EG ska ändras på följande sätt:

a) I artikel 1 ska punkterna 6–10 utgå.

b) Artiklarna 2, 3 och 4 ska utgå.

c) I artikel 6.1 ska frasen ”med företrädare för de i bilagorna I och II upptagna standardiseringsorganen” utgå.

d) I artikel 6.3 ska första strecksatsen utgå.

e) I artikel 6.4 ska punkterna a, b och e utgå.

f) Artikel 7 ska ersättas med följande:

”Artikel 7

Medlemsstaterna ska, i enlighet med artikel 8.1, underrätta kommissionen om varje begäran till standardiseringsorgan om att utarbeta tekniska specifikationer eller en standard för särskilda produkter i syfte att införa en teknisk föreskrift för sådana produkter såsom ett utkast till teknisk föreskrift, samt därvid ange skälen för införandet.”

g) I artikel 11 ska andra meningen ersättas med följande mening:

”Kommissionen ska offentliggöra årlig statistik över anmälningar som inkommit i *Europeiska unionens officiella tidning*.”

h) Bilagorna I och II ska utgå.

Hänvisningar till de upphävda bestämmelserna ska tolkas som hänvisningar till denna förordning och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga IV till denna förordning.

Artikel 27

Nationella standardiseringsorgan

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sina standardiseringsorgan.

Kommissionen ska offentliggöra en förteckning över nationella standardiseringsorgan och uppdateringar av den förteckningen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 28

Övergångsbestämmelser

I unionsakter som föreskriver en presumtion om överensstämmelse med väsentliga krav genom tillämpningen av harmoniserade standarder som antagits i enlighet med direktiv 98/34/EG, ska hänvisningar till direktiv 98/34/EG tolkas som hänvisningar till denna förordning, utom hänvisningar till den kommittén som inrättas genom artikel 5 i direktiv 98/34/EG angående tekniska föreskrifter.

Om en unionsakt innehåller bestämmelser om ett förfarande för invändning mot harmoniserade standarder ska artikel 11 i denna förordning inte tillämpas på den akten.

Artikel 29

Upphävande

Beslut nr 1673/2006/EG och beslut 87/95/EEG ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till de upphävda besluten ska tolkas som hänvisningar till denna förordning och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga IV till denna förordning.

Artikel 30

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2013.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

*BILAGA I***EUROPEISKA STANDARDISERINGSORGANISATIONER**

1. CEN – European Committee for Standardisation (Europeiska standardiseringsorganisationen)
 2. Cenelec – European Committee for Electrotechnical Standardisation (Europeiska standardiseringsorganisationen inom elområdet)
 3. Etsi – European Telecommunications Standards Institute (Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder)
-

BILAGA II

KRAV FÖR FASTSTÄLLANDE AV TEKNISKA SPECIFIKATIONER PÅ IKT-OMRÅDET

1. De tekniska specifikationerna har acceptans på marknaden och den praktiska tillämpningen av dem hindrar inte interoperabiliteten med den praktiska tillämpningen av befintliga europeiska och internationella standarder. Acceptans på marknaden kan visas genom praktiska exempel från olika försäljare på tillämpningar som överensstämmer med de tekniska specifikationerna.
2. De tekniska specifikationerna är enhetliga eftersom de inte står i strid med de europeiska standarderna, dvs. de täcker områden där antagande av nya europeiska standarder inte förutses inom rimlig tid, där de befintliga standarderna inte har spridits på marknaden eller standarderna har blivit föråldrade, och där ett införlivande av de tekniska specifikationerna i europeiska standardiseringsprodukter inte förutses inom rimlig tid.
3. De tekniska specifikationerna har utarbetats av en icke-vinstdrivande organisation som är en yrkesförening, en branschorganisation eller ett yrkesförbund eller annan medlemsorganisation som inom sitt fackområde utarbetar tekniska specifikationer på IKT-området och inte är en europeisk standardiseringsorganisation eller ett nationellt eller internationellt standardiseringsorgan, genom processer som uppfyller följande kriterier:
 - a) Öppenhet:

de tekniska specifikationerna har utarbetats på grundval av en öppen beslutsprocess som är tillgänglig för alla berörda parter på den eller de marknader som påverkas av dessa tekniska specifikationer.
 - b) Samförstånd:

processen för beslutsfattande bygger på samarbete och samförstånd och gynnar inte någon särskild intressent. Samförstånd innebär en allmän överenskommelse som kännetecknas av frånvaro av varaktigt motstånd mot väsentliga element från någon viktig part och av en process som försöker ta hänsyn till alla berörda parters åsikter och jämka samman motstridiga argument. Samförstånd kräver inte enhällighet.
 - c) Insyn:
 - i) All information om tekniska diskussioner och beslut har arkiverats och identifierats.
 - ii) Information om ny standardiseringsverksamhet har tillkännagivits offentligt och brett via lämpliga, lättillgängliga kanaler.
 - iii) För att uppnå balans eftersträvas medverkan från alla relevanta kategorier av berörda parter.
 - iv) De berörda parternas synpunkter har beaktats och besvarats.
4. De tekniska specifikationerna uppfyller följande krav:
 - a) Underhåll: Fortlöpande stöd för och underhåll av offentliggjorda specifikationer garanteras under lång tid.
 - b) Tillgänglighet: Specifikationerna är offentligt tillgängliga för genomförande och användning på skäliga villkor (t.ex. mot en skälig avgift eller gratis).
 - c) Immateriella rättigheter: De immateriella rättigheter som krävs för att genomföra specifikationerna har licensierats till sökande på rättvisa, rimliga och icke-diskriminerande villkor ((F)RAND), vilket kan innebära att rättighetsinnehavaren väljer att licensiera väsentliga immateriella rättigheter utan ersättning.
 - d) Relevans:
 - i) Specifikationerna är verkningsfulla och relevanta.
 - ii) Specifikationer måste tillgodose marknadens behov och regleringskrav.
 - e) Neutralitet och stabilitet:
 - i) Specifikationerna är i möjligaste mån inriktade på prestanda istället för konstruktionsegenskaper eller beskrivningar.
 - ii) Specifikationerna snedvrider inte marknaden och begränsar inte möjligheterna för dem som ska genomföra dem att utifrån specifikationerna utveckla konkurrens och innovation.
 - iii) Specifikationerna bygger på avancerad vetenskaplig och teknisk utveckling.

f) Kvalitet:

- i) Kvaliteten och detaljnivån är tillräcklig för att det ska gå att ta fram en rad konkurrerande tillämpningar av kompatibla varor och tjänster.
 - ii) Standardiserade gränssnitt får inte döljas eller kontrolleras av någon annan än de organisationer som antog de tekniska specifikationerna.
-

BILAGA III

EUROPEISKA INTRESSEORGANISATIONER SOM KAN ERHÅLLA FINANSIERING AV UNIONEN

1. En europeisk organisation som företräder små och medelstora företag i samband med europeisk standardiseringsverksamhet och som
 - a) är icke-statlig och icke-vinstdrivande,
 - b) har som stadgeenligt mål och verksamhet att företräda de små och medelstora företagens intressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå, att öka deras medvetenhet om standardisering och att motivera dem att bli delaktiga i standardiseringsprocessen,
 - c) har getts befogenhet av icke-vinstdrivande organisationer som företräder små och medelstora företag i minst två tredjedelar av medlemsstaterna att företräda små och medelstora företags intressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå.
 2. En europeisk organisation som företräder konsumenterna i samband med europeisk standardiseringsverksamhet och som
 - a) är icke-statlig, icke-vinstdrivande och oberoende av industri, handel och företag och andra motstridiga intressen,
 - b) har som stadgeenligt mål och verksamhet att företräda konsumentintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå,
 - c) har getts befogenhet av nationella icke-vinstdrivande konsumentorganisationer i minst två tredjedelar av medlemsstaterna att företräda konsumentintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå.
 3. En europeisk organisation som företräder miljöintressen i samband med europeisk standardiseringsverksamhet och som
 - a) är icke-statlig, icke-vinstdrivande och oberoende av industri, handel och företag och andra motstridiga intressen,
 - b) har som stadgeenligt mål och verksamhet att företräda miljöintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå,
 - c) har getts befogenhet av nationella icke-vinstdrivande miljöorganisationer i minst två tredjedelar av medlemsstaterna att företräda miljöintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå.
 4. En europeisk organisation som företräder arbetstagarintressen i samband med europeisk standardiseringsverksamhet och som
 - a) är icke-statlig, icke-vinstdrivande och oberoende av industri, handel och företag och andra motstridiga intressen,
 - b) har som stadgeenligt mål och verksamhet att företräda arbetstagarintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå,
 - c) har getts befogenhet av nationella icke-vinstdrivande arbetstagarorganisationer i minst två tredjedelar av medlemsstaterna att företräda arbetstagarintressen inom standardiseringsprocessen på europeisk nivå.
-

BILAGA IV

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 98/34/EG	Denna förordning
Artikel 1 första stycket led 6	Artikel 2.1
Artikel 1 första stycket led 7	—
Artikel 1 första stycket led 8	Artikel 2.3
Artikel 1 första stycket led 9	Artikel 2.8
Artikel 1 första stycket led 10	Artikel 2.10
Artikel 2.1	Artikel 3.1
Artikel 2.2	Artikel 3.2
Artikel 2.3	Artikel 3.3 och 3.4
Artikel 2.4	Artikel 27
Artikel 2.5	Artikel 20 a
Artikel 3	Artikel 4.1
Artikel 4.1	Artikel 3.3 och 3.5 och artikel 4.4
Artikel 4.2	—
Artikel 6.3, första strecksatsen	—
Artikel 6.4 a	Artikel 20 a
Artikel 6.4 b	—
Artikel 6.4 e	Artikel 10.2
Bilaga I	Bilaga I
Bilaga II	Artikel 27
Beslut nr 1673/2006/EG	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artiklarna 2 och 3	Artikel 15
Artikel 4	—
Artikel 5	Artikel 17
Artikel 6.1	Artikel 18
Artikel 6.2	Artikel 24.3
Artikel 7	Artikel 19
Beslut 87/95/EEG	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 13

Beslut 87/95/EEG	Denna förordning
Artikel 4	Artikel 8
Artikel 5	Artikel 14
Artikel 6	—
Artikel 7	—
Artikel 8	Artikel 24.3
Artikel 9	—

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1026/2012

av den 25 oktober 2012

om vissa åtgärder i syfte att bevara fiskbestånd i fråga om länder som tillåter ohållbart fiske

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 43.2 och 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 (FN:s havsrättskonvention) och Förenta nationernas avtal om genomförande av de bestämmelser i Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd av den 4 augusti 1995 (FN:s avtal om fiskbestånd) kräver förvaltningen av vissa delade, gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd att alla de länder i vars vatten dessa bestånd förekommer (kuststaterna) och de länder vars fiskeflottor utnyttjar dessa bestånd (fiskestaterna) samarbetar. Detta samarbete får upprättas inom ramen för regionala fiskeriförvaltningsorganisationer eller, när dessa förvaltningsorganisationer inte har behörighet för det berörda beståndet, genom ad hoc-överenskommelser mellan de länder som har ett intresse i fisket.
- (2) När ett tredjeland med ett intresse i ett fiske som omfattar ett bestånd av gemensamt intresse för det landet och för unionen tillåter fiskeverksamhet som hotar beståndets hållbarhet och underlåter att samarbeta med andra länder och unionen i förvaltningen av beståndet och gör detta utan att ta hänsyn till befintliga fiskemönster eller andra staters och unionens rättigheter, skyldigheter och intressen, bör särskilda åtgärder vidtas för att uppmuntra detta land att bidra till bevarandet av det beståndet.
- (3) Fiskbestånd bör anses vara i ett ohållbart tillstånd när de inte fortlöpande bibehålls på eller över de nivåer som kan

ge maximalt hållbart uttag eller, om dessa nivåer inte kan beräknas, när bestånden inte fortlöpande bibehålls inom säkra biologiska gränser.

- (4) Villkoren för att ett land ska anses tillåta ohållbart fiske och därmed omfattas av bestämmelserna i denna förordning måste fastställas, och det måste bland annat införas ett förfarande som ger de berörda länderna rätt att yttra sig och möjlighet att vidta korrigerande åtgärder.
- (5) Dessutom måste den typ av åtgärder som får vidtas gentemot länder som tillåter ohållbart fiske definieras och allmänna villkor för antagandet av sådana åtgärder fastställas, så att de baseras på objektiva kriterier och är rättvisa, kostnadseffektiva och förenliga med internationell rätt, särskilt avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen.
- (6) Åtgärderna bör syfta till att avlägsna incitamenten för länder som tillåter ohållbart fiske att bedriva fiske på beståndet av gemensamt intresse. Detta kan åstadkommas till exempel genom importrestriktioner för fiskeriprodukter som fångats av fartyg som bedriver fiske på ett bestånd av gemensamt intresse under överinseende av det land som tillåter ohållbart fiske, begränsning av tillträde till hamnar för sådana fartyg, eller åtgärder för att förhindra att fiskefartyg eller fiskeredskap från unionen används för att bedriva fiske på beståndet av gemensamt intresse under överinseende av det land som tillåter ohållbart fiske.
- (7) För att säkerställa att unionens åtgärder för att bevara fiskbestånd är effektiva och samstämmiga är det viktigt att hänsyn tas till bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 1005/2008 av den 29 september 2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske ⁽³⁾.
- (8) För att säkerställa att åtgärder som antas gentemot ett land enligt denna förordning är miljövänliga, effektiva, proportionella och förenliga med internationella regler, måste deras förväntade miljömässiga, handelsmässiga, ekonomiska och sociala effekter utvärderas innan de vidtas.
- (9) Om åtgärder som antas gentemot ett land enligt denna förordning är ineffektiva, och landet i fråga fortfarande anses vara ett land som tillåter ohållbart fiske, kan ytterligare åtgärder vidtas i enlighet med denna förordning.

⁽¹⁾ EUT C 229, 31.7.2012, s. 112.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 25 september 2012.

⁽³⁾ EUT L 286, 29.10.2008, s. 1.

- (10) De åtgärder som antas gentemot ett land enligt denna förordning bör upphöra att gälla när det land som tillåter ohållbart fiske har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för dess bidrag till bevarandet av beståndet av gemensamt intresse.
- (11) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter, i syfte att identifiera ett land som tillåter ohållbart fiske, anta åtgärder gentemot ett sådant land samt fatta beslut om att de åtgärder som vidtagits bör upphöra att gälla. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (12) Kommissionen bör anta genomförandeakter med omedelbar verkan om det, i vederbörligen motiverade fall med avseende på upphörandet med att tillämpa åtgärder som vidtagits i enlighet med denna förordning, är nödvändigt på grund av tvingande skäl till skyndsamhet.
- c) *regional fiskeriförvaltningsorganisation*: en subregional, regional eller liknande organisation med behörighet enligt internationell rätt att fastställa bevarande- och förvaltningsåtgärder för levande marina resurser som organisationen ansvarar för i kraft av den konvention eller det avtal som inrättat den,
- d) *import*: införsel av fisk eller fiskeriprodukter till unionens territorium, även för omlastning i hamn inom dess territorium,
- e) *omlastning*: lossning av all eller en del av den fisk eller alla eller en del av de fiskeriprodukter som finns ombord på ett fiskefartyg till ett annat fiskefartyg,
- f) *ohållbart tillstånd*: det tillstånd där ett fiskbestånd inte fortlöpande bibehålls på eller över de nivåer som kan ge maximalt hållbart uttag eller, om dessa nivåer inte kan beräknas, där beståndet inte fortlöpande bibehålls inom säkra biologiska gränser; de beståndsnivåer vid vilka bestånden är i ett ohållbart tillstånd ska fastställas på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning,
- g) *säkra biologiska gränser*: de gränser i fråga om beståndets storlek inom vilka beståndet med hög sannolikhet kan förnya sig samtidigt som höga fångstnivåer medges avseende detta bestånd,
- h) *land*: ett tredjeländ, inbegripet områden som är självstyrande och har tilldelats befogenheter på området för bevarande och förvaltning av levande marina resurser.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs en ram för att anta vissa åtgärder i fråga om tredjeländers fiskerirelaterade verksamhet och politik i syfte att säkerställa ett långsiktigt bevarande av fiskbestånd av gemensamt intresse för unionen och dessa tredjeländer.

2. De åtgärder som antas enligt denna förordning får tillämpas i samtliga fall där det krävs samarbete mellan tredjeländer och unionen för att gemensamt förvalta bestånden av gemensamt intresse, också när samarbetet bedrivs inom ramen för en regional fiskeriförvaltningsorganisation eller ett liknande organ.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *bestånd av gemensamt intresse*: ett fiskbestånd vars geografiska utbredning innebär att det är tillgängligt för både unionen och tredjeländer och vars förvaltning kräver samarbete mellan sådana länder och unionen, inom antingen bilaterala eller multilaterala ramar,
- b) *associerad art*: en fiskart som tillhör samma ekosystem som beståndet av gemensamt intresse och som livnär sig på det beståndet, eller som utgör dess föda, eller som konkurrerar med det om föda och livsutrymme eller som förekommer i samma fiskeområde och som utnyttjas eller av misstag fångas vid samma fiske,
- a) det underlåter att samarbeta i förvaltningen av ett bestånd av gemensamt intresse i full överensstämmelse med bestämmelserna i FN:s havsrättskonvention och FN:s avtal om fiskbestånd, eller något annat internationellt avtal eller någon annan norm enligt internationell rätt, och
- b) det antingen
- i) underlåter att vidta nödvändiga fiskeriförvaltningsåtgärder, eller
- ii) vidtar fiskeriförvaltningsåtgärder utan att beakta andra länders och unionens, rättigheter, intressen och skyldigheter, och dessa fiskeriförvaltningsåtgärder, när de beaktas tillsammans med åtgärder som har vidtagits av andra länder och unionen, leder till fiskeverksamheter som skulle kunna resultera i att beståndets tillstånd blir ohållbart; detta villkor ska också anses vara uppfyllt i de fall

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

där de fiskeförvaltningsåtgärder som antagits av det landet endast tack vare åtgärder som vidtagits av andra inte ledde till ett ohållbart tillstånd för beståndet.

Artikel 4

Åtgärder gentemot länder som tillåter ohållbart fiske

1. Kommissionen får genom genomförandeakter anta följande åtgärder med avseende på ett land som tillåter ohållbart fiske för att

- a) identifiera det landet som ett land som tillåter ohållbart fiske,
- b) vid behov identifiera det landets specifika fartyg eller flottor som vissa åtgärder ska tillämpas på,
- c) införa kvantitativa restriktioner för import av fisk från beståndet av gemensamt intresse och som har fångats under överinseende av det landet, och för import av fiskeriprodukter som är framställda av eller innehåller sådan fisk,
- d) införa kvantitativa restriktioner för import av fisk av associerade arter, och fiskeriprodukter som är framställda av eller innehåller sådan fisk, när den har fångats under fiske efter beståndet av gemensamt intresse under överinseende av det landet; när kommissionen antar denna åtgärd ska den i enlighet med artikel 5.4 i denna förordning och i enlighet med proportionalitetsprincipen fastställa de arter och den fångst av dessa arter som omfattas av åtgärden,
- e) införa restriktioner för användningen av unionens hamnar av fartyg som för flagg från det land som bedriver fiske efter beståndet av gemensamt intresse och/eller av associerade arter och fartyg som transporterar fisk och fiskeriprodukter som härrör från beståndet av gemensamt intresse och/eller av associerade arter som har fångats antingen av fartyg som för det landets flagg eller fartyg under annan flagg som har fått tillstånd av det landet; dessa restriktioner ska inte tillämpas i fall av force majeure eller i nödsituationer i den mening som avses i artikel 18 i FN:s havsrättskonvention för tjänster som är strikt nödvändiga för att åtgärda de situationerna,
- f) förbjuda ekonomiska aktörer från unionen att köpa ett fiskefartyg som för det landets flagg,
- g) förbjuda omflaggning av fiskefartyg som för en medlemsstats flagg till det landets flagg,
- h) förbjuda medlemsstater att tillåta att ekonomiska aktörer från unionen ingår charteravtal som innebär att dessa aktörer chartrar sina fartyg till ekonomiska aktörer från det landet,
- i) förbjuda export till det landet av fiskefartyg som för en medlemsstats flagg eller av fiskeredskap och förnödenheter som behövs för att bedriva fiske efter beståndet av gemensamt intresse,

j) förbjuda att privata handelsöverenskommelser ingås mellan ekonomiska aktörer från unionen och det landet för att ett fiskefartyg som för en medlemsstats flagg ska få utnyttja det landets fiskemöjligheter,

k) förbjuda gemensamma fiskeinsatser mellan fiskefartyg som för en medlemsstats flagg och fiskefartyg som för det landets flagg.

2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 8.2.

Artikel 5

Allmänna krav på de åtgärder som antas enligt denna förordning

1. De åtgärder som avses i artikel 4 ska

- a) gälla bevarande av beståndet av gemensamt intresse,
- b) tillämpas tillsammans med fiskerestriktioner för unionens fartyg eller med restriktioner för produktion eller konsumtion inom unionen av fisk och fiskeriprodukter som är framställda av eller innehåller sådana fiskarter som omfattas av de åtgärder som har antagits,
- c) vara proportionella i förhållande till de mål som eftersträvas och förenliga med de förpliktelser som följer av internationella överenskommelser som unionen är part i och alla andra gällande normer enligt internationell rätt.

2. De åtgärder som avses i artikel 4 ska beakta åtgärder som redan har vidtagits enligt förordning (EG) nr 1005/2008.

3. De åtgärder som avses i artikel 4 ska inte tillämpas på ett sätt som skulle innebära ett medel för godtycklig eller ooberättigad diskriminering mellan länder där samma förhållanden råder, eller en förtäckt restriktion av internationell handel.

4. När kommissionen antar de åtgärder som avses i artikel 4 ska den, för att säkerställa att dessa åtgärder är miljövänliga, effektiva, proportionella och förenliga med internationella regler, utvärdera de miljömässiga, handelsmässiga, ekonomiska och sociala effekterna av dessa åtgärder på kort och lång sikt och den administrativa bördan i samband med tillämpningen av dem.

5. I de åtgärder som avses i artikel 4 ska ett lämpligt system för hur behöriga myndigheter ska verkställa dem anges.

Artikel 6

Förfaranden innan åtgärder gentemot länder som tillåter ohållbart fiske antas

1. När kommissionen anser att det är nödvändigt att anta åtgärder som avses i artikel 4 ska den underrätta det berörda

landet om sin avsikt att identifiera det som ett land som tillåter ohållbart fiske. I sådana fall ska Europaparlamentet och rådet omedelbart underrättas.

2. Denna underrättelse ska innehålla information om skälen till att landet identifieras som ett land som tillåter ohållbart fiske och en beskrivning av möjliga åtgärder som kan vidtas i samband med detta enligt denna förordning.

3. Innan kommissionen antar åtgärder som avses i artikel 4 ska den ge det berörda landet rimliga möjligheter att skriftligen besvara underrättelsen och att åtgärda situationen inom en månad från mottagandet av den underrättelsen.

Artikel 7

Tillämpningsperiod för åtgärder gentemot länder som tillåter ohållbart fiske

1. De åtgärder som avses i artikel 4 ska upphöra att gälla när det land som tillåter ohållbart fiske antar lämpliga korrigerande åtgärder som är nödvändiga för bevarandet och förvaltningen av beståndet av gemensamt intresse och

- a) som antingen har vidtagits ensidigt eller har överenskomits i samråd med unionen och, i förekommande fall, andra berörda länder, och
- b) som inte undergräver effekten av åtgärder som antagits av unionen ensidigt eller i samarbete med andra länder i syfte att bevara de berörda fiskbestånden.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa huruvida villkoren i punkt 1 har uppfyllts och ska vid behov besluta att de åtgärder som har vidtagits gentemot det berörda landet enligt artikel 4 ska upphöra att gälla. Dessa

genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 8.2.

Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet med avseende på oförutsedda ekonomiska eller sociala störningar, ska kommissionen anta genomförandeakter med omedelbar tillämplighet i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 8.3 för att besluta att de åtgärder som har vidtagits enligt artikel 4 ska upphöra att gälla.

Artikel 8

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt, ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt, ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med artikel 5 i den förordningen tillämpas.

4. Resultaten från den utvärdering som avses i artikel 5.4 ska göras tillgängliga för Europaparlamentet och rådet i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 10.4 i förordning (EU) nr 182/2011, tillsammans med de dokument som avses däri.

Artikel 9

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS
Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1027/2012

av den 25 oktober 2012

om ändring av förordning (EG) nr 726/2004 vad gäller säkerhetsövervakning av läkemedel

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 114 och 168.4 c,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) För att säkerställa öppenhet i fråga om övervakningen av godkända läkemedel bör man se till att systematiskt införa läkemedel som omfattas av vissa säkerhetsvillkor efter godkännandet i den förteckning över läkemedel som ska övervakas ytterligare vilken upprättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 726/2004 av den 31 mars 2004 om inrättande av gemenskapsförfaranden för godkännande av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet ⁽³⁾.
- (2) Om innehavarna av godkännanden för försäljning vidtar frivilliga åtgärder, bör detta inte leda till situationer där farhågor avseende nyttan eller riskerna med ett läkemedel som godkänts i unionen inte hanteras korrekt i alla medlemsstater. Innehavaren av ett godkännande för försäljning bör därför vara skyldig att underrätta Europeiska läkemedelsmyndigheten om skälen för att dra in ett läkemedel, för att inte längre tillhandahålla ett läkemedel på marknaden, för att begära att ett godkännande för försäljning ska upphävas eller för att inte ansöka om förnyat godkännande för försäljning.
- (3) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att införa särskilda regler för säkerhetsövervakning av läkemedel och förbättra säkerheten hos humanläkemedel som godkänts enligt förordning (EG) nr 726/2004 inte i tillräcklig

utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, och det därför bättre kan nås på unionsnivå kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (4) Förordning (EG) nr 726/2004 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 726/2004 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 13.4 ska andra stycket ersättas med följande:

”Innehavaren av godkännandet för försäljning ska meddela myndigheten om försäljningen av läkemedlet i en medlemsstat upphör tillfälligt eller permanent. Ett sådant meddelande ska, utom i undantagsfall, göras minst två månader innan saluföringen av läkemedlet upphör. Innehavaren av godkännandet för försäljning ska underrätta myndigheten om orsakerna till åtgärden i enlighet med artikel 14b.”

2. Följande artikel ska införas:

”Artikel 14b

1. Innehavaren av godkännandet för försäljning ska utan dröjsmål meddela myndigheten om varje åtgärd som innehavaren vidtar för att upphöra med försäljningen av ett läkemedel, dra in ett läkemedel från marknaden, begära att ett godkännande för försäljning dras in eller inte ansöka om förnyat godkännande för försäljning och samtidigt ange orsakerna till detta. Innehavaren av godkännandet för försäljning ska särskilt ange om åtgärden grundar sig på något av de skäl som anges i artiklarna 116 eller 117.1 i direktiv 2001/83/EG.

2. Innehavaren av godkännandet för försäljning ska också meddela i enlighet med vad som avses i punkt 1 i den här artikeln om åtgärden vidtas i ett tredjeland och den grundar sig på något av de skäl som anges i artiklarna 116 eller 117.1 i direktiv 2001/83/EG.

3. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 ska myndigheten vidarebefordra informationen till de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna utan oskäligt dröjsmål.”

3. Artikel 20.8 ska ersättas med följande:

⁽¹⁾ EUT C 181, 21.6.2012, s. 202.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

⁽³⁾ EUT L 136, 30.4.2004, s. 1.

"8. Om förfarandet inleds som en följd av utvärderingen av uppgifter från säkerhetsövervakning av läkemedel, ska myndighetens yttrande i enlighet med punkt 2 i den här artikeln antas av kommittén för humanläkemedel på grundval av en rekommendation från kommittén för säkerhetsövervakning och riskbedömning av läkemedel, och artikel 107j.2 i direktiv 2001/83/EG ska tillämpas."

4. Artikel 23 ska ersättas med följande:

"Artikel 23

1. Myndigheten ska tillsammans med medlemsstaterna upprätta, förvalta och offentliggöra en förteckning över de läkemedel som ska övervakas ytterligare.

Förteckningen ska innehålla namn på och aktiva substanser i

- a) läkemedel som godkänts i unionen och som innehåller en ny aktiv substans som den 1 januari 2011 inte ingick i något läkemedel som godkänts i unionen,
- b) biologiska läkemedel som inte omfattas av led a och som godkänts efter den 1 januari 2011,
- c) läkemedel som godkänts enligt denna förordning, på de villkor som avses i artiklarna 9.4 led cb, 10a.1 första stycket led a eller artikel 14.7 eller 14.8,
- d) läkemedel som godkänts enligt direktiv 2001/83/EG, på de villkor som avses i artiklarna 21a första stycket leden b och c, 22 eller 22a.1 första stycket led a i det direktivet.

1a. På begäran av kommissionen, och efter samråd med kommittén för säkerhetsövervakning och riskbedömning av läkemedel, får läkemedel som har godkänts enligt denna förordning, med förbehåll för de villkor som avses i artiklarna 9.4 led c, ca eller cc, 10a.1 första stycket led b eller 21.2, också införas i den förteckning som avses i punkt 1 i den här artikeln.

På begäran av en nationell behörig myndighet, och efter samråd med kommittén för säkerhetsövervakning och riskbedömning av läkemedel, får läkemedel som har godkänts enligt direktiv 2001/83/EG, med förbehåll för de villkor som avses i artiklarna 21a första stycket leden a, d, e eller f, 22a.1 första stycket led b eller 104a.2 i det direktivet, också införas i den förteckning som avses i punkt 1 i den här artikeln.

2. Den förteckning som avses i punkt 1 ska innehålla en elektronisk länk till produktinformationen och till sammanfattningen av riskhanteringsplanen.

3. I de fall som avses i punkt 1 a och b i den här artikeln ska myndigheten stryka ett läkemedel från förteckningen fem år efter det referensdatum för unionen som avses i artikel 107c.5 i direktiv 2001/83/EG.

I de fall som avses i punkterna 1 c och d och 1a i den här artikeln ska myndigheten stryka ett läkemedel från förteckningen när villkoren har uppfyllts.

4. För läkemedel i den förteckning som avses i punkt 1 ska det i sammanfattningen av produktens egenskaper och på bipacksedeln stå "Detta läkemedel är föremål för kompletterande övervakningsåtgärder". Den förklaringen ska föregås av en svart symbol som ska väljas av kommissionen senast den 2 juli 2013, efter rekommendation från kommittén för säkerhetsövervakning och riskbedömning av läkemedel, och ska följas av en lämplig standardiserad förklarande mening.

4a. Senast den 5 juni 2018 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om användningen av den förteckning som avses i punkt 1 med utgångspunkt i tidigare erfarenheter och uppgifter från medlemsstaterna och myndigheten.

Kommissionen ska, när så är lämpligt, med utgångspunkt i den rapporten och efter samråd med medlemsstaterna och andra berörda parter, lägga fram ett förslag i syfte att anpassa bestämmelserna angående den förteckning som avses i punkt 1."

5. Artikel 57 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 andra stycket c och d ska ersättas med följande:

"c) samordna övervakningen av läkemedel som godkänts för försäljning inom unionen och lämna råd om nödvändiga åtgärder för att säkerställa att dessa läkemedel används på ett säkert och effektivt sätt, framför allt genom att samordna utvärderingen och genomförandet av säkerhetsövervakning av läkemedel och systemen för säkerhetsövervakning av läkemedel samt genom tillsyn av hur denna övervakning genomförs,

d) svara för sammanställning och spridning av uppgifter om misstänkta biverkningar av läkemedel som godkänts i unionen genom inrättandet av en databas som ska vara ständigt tillgänglig för alla medlemsstater,"

b) Punkt 2 andra stycket b ska ersättas med följande:

"b) Innehavare av godkännandet för försäljning ska senast den 2 juli 2012 på elektronisk väg lämna information till myndigheten om alla humanläkemedel som har godkänts för försäljning i unionen, och de ska använda det format som avses i led a."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 5 juni 2013 med undantag av artiklarna 23.4, 57.1 andra stycket leden c och d och 57.2 andra stycket led b i förordning (EG) nr 726/2004, såsom ändrade genom den här förordningen, vilka ska tillämpas från och med den 04 december 2012.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1028/2012

av den 25 oktober 2012

om ändring av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller systemet med samlat gårdsstöd och stödet till vinodlare

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 42 första stycket och artikel 43.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av yttrandet från Regionkommittén ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Artikel 103o i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") ⁽⁴⁾ ger medlemsstaterna möjlighet att bevilja vinodlare frikopplat stöd inom ramen för systemet med samlat gårdsstöd. Flera medlemsstater har använt denna särskilda stöd-åtgärd.
- (2) Att medlemsstaterna får ändra överföringarna till systemet med samlat gårdsstöd från stödprogrammen en gång per år och att stödprogrammen har en giltighetstid på fem år, medan de stöd rättigheter som ger upphov till direktstöd beviljas för obegränsade tidsperioder har gett upphov till administrativt och budgetrelaterat merarbete.
- (3) För att förenkla förvaltningen av denna särskilda stöd-åtgärd och se till att den är förenlig med målen för direktstöd till jordbrukare, är det lämpligt att omvandla den till en möjlighet för medlemsstaterna att permanent minska de medel som tilldelas stödprogrammen inom vinsektorn och därmed öka de nationella taken för direktstöd.
- (4) Det är lämpligt att tillåta medlemsstaterna att fortsättningsvis tillämpa det stöd som föreskrivs i artikel 103o i förordning (EG) nr 1234/2007 under 2014.

- (5) Förordning (EG) nr 1234/2007 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 1234/2007 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 103n ska följande punkt införas:

"1a. Fram till den 1 augusti 2013 får medlemsstaterna besluta att från och med 2015 minska det tillgängliga beloppet för de stödprogram som avses i bilaga Xb för att höja sina nationella tak för direktstöd som avses i artikel 40 i förordning (EG) nr 73/2009.

Det belopp som frigörs genom den minskning som avses i första stycket ska permanent behållas inom de nationella tak för direktstöd som avses i artikel 40 i förordning (EG) nr 73/2009 och ska inte längre vara tillgängligt för de åtgärder som förtecknas i artiklarna 103p–103y."

2. Artikel 103o ska ersättas med följande:

"Artikel 103o

Samlat gårdsstöd och stöd till vinodlare

1. Senast den 1 december 2012 får medlemsstaterna besluta att bevilja stöd till vinodlare för 2014 i form av stöd rättigheter i den mening som avses i avdelning III kapitel 1 i förordning (EG) nr 73/2009.

Om det stödbelopp som avses i första stycket är större än det stödbelopp som avsatts för 2013, ska den berörda medlemsstaten använda mellanskillnaden till stöd rättigheter i den mening som avses i avdelning III kapitel 1 i förordning (EG) nr 73/2009 till vinodlare i enlighet med punkt C i bilaga IX till den förordningen.

2. De medlemsstater som har för avsikt att bevilja det stöd som avses i punkt 1 ska ta upp detta stöd i sina stödprogram i enlighet med artikel 103k.3.

3. Det stöd för 2014 som avses i punkt 1 ska

- a) ingå i systemet för samlat gårdsstöd och inte längre vara tillgängligt enligt artikel 103k.3 för de åtgärder som förtecknas i artiklarna 103p–103y,
- b) proportionellt minska det belopp som är tillgängligt för de åtgärder inom stödprogrammen som förtecknas i artiklarna 103p–103y."

⁽¹⁾ EUT C 191, 29.6.2012, s. 116.

⁽²⁾ EUT C 225, 27.7.2012, s. 174.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

⁽⁴⁾ EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1029/2012

av den 25 oktober 2012

om införande av brådskande autonoma handelsförmåner för Pakistan

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Förbindelserna mellan Europeiska unionen (nedan kallad *unionen*) och Islamiska republiken Pakistan (nedan kallad *Pakistan*) bygger på det samarbetsavtal som trädde i kraft den 1 september 2004 ⁽²⁾. Ett av huvudsyftena med avtalet är att skapa förutsättningar för och främja en ökning och utveckling av handeln mellan parterna i samarbetsavtalet. Respekten för mänskliga rättigheter, däribland arbetstagarnas grundläggande rättigheter, och demokratiska principer är också en väsentlig del av det avtalet.
- (2) I juli och augusti 2010 drabbades stora delar av Pakistan, särskilt Balochistan, Khyber Pakhtunkhwa, Punjab, Sindh och Gilgit-Baltistan, av förödande översvämningar efter kraftiga monsunregn. Enligt FN-källor drabbade översvämningarna omkring 20 miljoner människor och 20 % av Pakistans landyta, motsvarade minst 160 000 kvadratkilometer, och medförde att närmare 12 miljoner människor behövde brådskande humanitärt bistånd.
- (3) Humanitärt bistånd är naturligtvis den viktigaste insatsen i liknande situationer, och unionen har stått i förgrunden på detta område sedan början av nödsituationen och beviljat Pakistan över 423 miljoner EUR i katastrofbistånd.
- (4) Det kommer att vara viktigt att utnyttja alla tillgängliga medel för att stödja Pakistans återhämtning från denna nödsituation, bland annat de särskilda handelsåtgärder som har föreslagits för att främja Pakistans export i syfte att bidra till landets framtida ekonomiska utveckling, samtidigt som det säkerställs att konsekvens och samstämmighet bibehålls på alla nivåer i syfte att utforma en hållbar långsiktig strategi.

(5) Naturkatastrofens omfattning kräver omedelbara och omfattande insatser där hänsyn tas till den geostrategiska betydelsen av Pakistans partnerskap med unionen, främst på grund av Pakistans nyckelroll i kampen mot terrorism, samtidigt som insatserna bidrar till den övergripande utvecklingen, säkerheten och stabiliteten i regionen.

(6) Effekterna av de autonoma handelsförmånerna bör kunna mätas konkret i form av nya arbetstillfällen, minskad fattigdom och en hållbar utveckling för den arbetsföra befolkningen i Pakistan och landets fattiga.

(7) Europeiska rådet gav i ett uttalande om Pakistan den 16 september 2010, vilket åtföljer dess slutsatser, ministerråden i uppdrag att snarast nå en överenskommelse om ett övergripande åtgärds paket på kort, medellång och längre sikt vilket kommer att bidra till att understödja Pakistans återhämtning och framtida utveckling, med bland annat omfattande handelsåtgärder som är väsentliga för ekonomisk återhämtning och tillväxt.

(8) Europeiska rådet underströk särskilt sitt fasta åtagande att exklusivt bevilja Pakistan ökat marknadstillträde till unionen genom en omedelbar och tidsbegränsad sänkning av tullarna på de viktigaste importvarorna från Pakistan. Mot bakgrund av detta uttalande föreslog kommissionen ett paket med 75 produktgrupper som är specifika för Pakistans främsta exportsektorer i de områden som drabbats hårdast av översvämningarna, och försäkrade att en ökning av Pakistans export till unionen på minst 100 miljoner EUR per år skulle ge ett verkligt, betydande och värdefullt stöd till regionen.

(9) Pakistans handel med unionen omfattar främst textil- och beklädnadsprodukter, som utgjorde 73,7 % av Pakistans export till unionen under 2009. Pakistan exporterar också etanol och läder, som tillsammans med textil- och beklädnadsprodukter är industriprodukter som är känsliga i vissa medlemsstater, där sysselsättningen inom denna industrisektor i varierande utsträckning redan har drabbats av den globala nedgången. Dessa industrisektorer kämpar för att anpassa sig till den nya globala handelsmiljön.

(10) Textilsektorn är mycket viktig för den pakistanska ekonomin; den uppgår till 8,5 % av bruttonationalprodukten och sysselsätter 38 % av arbetskraften, varav cirka hälften utgörs av kvinnor.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

⁽²⁾ Rådets beslut 2004/870/EG av den 29 april 2004 om ingående av samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Islamiska republiken Pakistan (EUT L 378, 23.12.2004, s. 22).

- (11) På grund av den nöd som det pakistanska folket befinner sig i till följd av de förödande översvämningarna är det därför lämpligt att utvidga de exceptionella autonoma handelsförmånerna för Pakistan genom att under en begränsad tidsperiod tillfälligt upphäva alla tullar på vissa exportprodukter för Pakistan. Sådana handelsförmåner bör bara medföra begränsade negativa konsekvenser för unionens inhemska marknad och bör inte heller leda till några negativa effekter för de minst utvecklade medlemmarna i Världshandelsorganisationen (WTO).
- (12) Dessa åtgärder föreslås som en del av ett exceptionellt paket, till följd av den specifika situationen i Pakistan. Åtgärderna bör inte under några omständigheter utgöra något prejudikat för unionens handelspolitik gentemot andra länder.
- (13) De autonoma handelsförmånerna kommer att bestå av antingen befrielse från tullar vid import till unionen eller tullkvoter.
- (14) Rätten att omfattas av exceptionella autonoma handelsförmåner är beroende av att Pakistan följer gällande bestämmelser om produkters ursprung och de därmed sammanhängande förfarandena samt medverkar i ett effektivt administrativt samarbete med unionen i syfte att förhindra varje risk för bedrägeri. Allvarliga och systematiska brott mot villkoren för rätt till förmånsbehandling, bedrägeri eller bristande administrativt samarbete vid kontroll av varors ursprung bör utgöra skäl att tillfälligt upphäva förmånerna.
- (15) I fråga om definitionen av begreppen ursprungsprodukter, intygande av ursprung och förfaranden för administrativt samarbete bör del I avdelning IV kapitel 2 avsnitt 1 och avsnitt 1A i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ⁽¹⁾, med undantag för artiklarna 68–71, 90–97i och 97j.2 i dessa avsnitt, tillämpas. När det gäller ursprungskumulation bör dock endast material med ursprung i unionen tillåtas att användas för dessa ändamål. Regional kumulation och andra typer av kumulation, utom kumulation med material med ursprung i unionen, bör inte tillämpas vid fastställandet av ursprung för de produkter som omfattas av de autonoma handelsförmåner som fastställs genom den här förordningen i syfte att säkerställa att tillräcklig bearbetning sker i Pakistan.
- (16) En utvidgning av de autonoma tullförmånerna till Pakistan kräver ett undantag från unionens förpliktelser enligt artiklarna I och XIII i Allmänna tull- och handelsavtalet från 1994 (Gatt) i enlighet med artikel IX i avtalet om upprättandet av WTO. WTO:s allmänna råd beviljade ett sådant undantag den 14 februari 2012.
- (17) För att säkerställa en omedelbar och långsiktig inverkan på den ekonomiska återhämtningen i Pakistan efter översvämningarna, och i enlighet med WTO-undantaget, bör de autonoma handelsförmånerna tidsbegränsas till och med den 31 december 2013.
- (18) För att reagera snabbt och säkerställa integriteten och att de autonoma handelsförmånerna för Pakistan fungerar regelmässigt samt för att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning avseende tillfälligt upphävande på grund av att tullförfaranden och tullskyldigheter inte har efterlevts, på grund av allvarliga och systematiska överträdelse av grundläggande principer om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstaten av Pakistan, eller på grund av att Pakistan inte respekterar villkoret att från och med den 1 juli 2012 avstå från att införa nya, eller höja befintliga, exporttullar eller exportavgifter med motsvarande verkan eller andra restriktioner för eller förbud mot export eller försäljning för export av alla material som används för tillverkning av de produkter som omfattas av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter att anta genomförandeakter med omedelbar tillämplighet om detta är nödvändigt på grund av tvingande skäl till skyndsamhet. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽²⁾.
- (19) I syfte att göra de tekniska anpassningar som behövs i förteckningen över de varor för vilka de autonoma handelsförmånerna gäller och för att utesluta produkter från denna förordnings tillämpningsområde i fall då importvolymerna som omfattas av förordningen överstiger vissa nivåer, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av bilagorna I och II så att de återspeglar förändringarna i den kombinerade nomenklaturen och för att utesluta produkter från förordningens tillämpningsområde. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (20) För att omgående hantera den betydande ökningen av import av produkter som är befriade från tullar vid import till unionen, och som kan få negativa konsekvenser för producenter i unionen, bör kommissionen inom ramen för det skyndsamma förfarandet anta delegerade akter för att utesluta produkter från denna förordnings tillämpningsområde.

⁽¹⁾ EGT L 253, 11.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

(21) Senast två år efter det att denna förordning har upphört att gälla bör kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om effekterna av dessa autonoma handelsförmåner. Rapporten bör innehålla en detaljerad analys av förmånernas effekter för Pakistans ekonomi och för handeln och unionens tullintäkter samt för ekonomin och sysselsättningen i unionen. Kommissionen bör i sin rapport särskilt beakta effekterna av de autonoma handelsförmånerna i form av nya arbetstillfällen, minskad fattigdom och en hållbar utveckling för den arbetsföra befolkningen i Pakistan och landets fattiga.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förmånsordningar

1. De produkter med ursprung i Pakistan som anges i bilaga I ska vara befriade från tullar vid import till unionen.
2. De produkter med ursprung i Pakistan som anges i bilaga II ska få importeras till unionen i enlighet med de särskilda bestämmelserna i artikel 3.

Artikel 2

Villkor för rätt till förmånsbehandling

1. Rätten att omfattas av förmånsordningarna i artikel 1 ska vara beroende av följande villkor:
 - a) Efterlevnaden av reglerna om produkters ursprung och de därmed sammanhängande förfarandena enligt del I avdelning IV kapitel 2 avsnitt 1 och avsnitt 1A underavsnitten 1 och 2 i förordning (EEG) nr 2454/93, med undantag för artiklarna 68–71, 90–97i och 97j.2 i dessa avsnitt. När det gäller ursprungskumulation vid fastställandet av ursprunget för de produkter som omfattas av ordningarna i artikel 1 i den här förordningen, är dock endast kumulation med material som har sitt ursprung i unionen tillåten. Regional kumulation och andra typer av kumulation är inte tillåten, med undantag av kumulation med material som har sitt ursprung i unionen.
 - b) Efterlevnaden av metoder för administrativt samarbete enligt del I avdelning IV kapitel 2 avsnitt 1 underavsnitt 3 i förordning (EEG) nr 2454/93.
 - c) Att Pakistan inte på ett allvarligt och systematiskt sätt kränker de mänskliga rättigheterna, däribland arbetstagarnas grundläggande rättigheter, grundläggande principer om demokrati och rättsstaten.
 - d) Att Pakistan från och med den 1 juli 2012 avstår från att införa nya, eller höja befintliga, exporttullar eller exportavgifter med motsvarande verkan eller andra restriktioner för eller förbud mot export eller försäljning för export av alla material som i huvudsak används för tillverkning av någon av de produkter som omfattas av dessa förmånsordningar och som är avsedda för export till unionen.

2. Ursprungscertifikat *formulär A* som utfärdas av de behöriga myndigheterna i Pakistan i enlighet med denna förordning ska vara försedda med följande uppgifter i fält 4: "Autonomous measure – Regulation (EU) No 1029/2012 ⁽¹⁾" ("Autonom åtgärd – förordning (EU) nr 1029/2012").

Artikel 3

Tullkvoter

1. De produkter som förtecknas i bilaga II ska importeras till unionen med befrielse från tull inom gränserna för de unions-tullkvoter som anges i den bilagan.
2. De tullkvoter som avses i punkt 1 och som förtecknas i bilaga II ska förvaltas av kommissionen i enlighet med artiklarna 308a, 308b och 308c i förordning (EEG) nr 2454/93.

Artikel 4

Uteslutande av produkter från denna förordnings tillämpningsområde

1. Om importen av en produkt med ursprung i Pakistan under kalenderåren 2012 eller 2013, med utgångspunkt från tullens importuppgifter, som omfattas av bilaga I ökar volymmässigt med 25 % eller mer jämfört med genomsnittet för åren 2009–2011, ska den produkten uteslutas från denna förordnings tillämpningsområde för återstoden av det året. Vid tillämpningen av denna punkt ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 6 i syfte att ändra bilaga I för att utesluta denna produkt från denna förordnings tillämpningsområde för resten av det året.
2. När den delegerade akten har trätt i kraft ska import av den produkt som avses i punkt 1 åläggas tullsatsen för *mest gynnad nation* eller annan tillämpbar tullsats.

Artikel 5

Tekniska anpassningar av bilagorna

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 6 i syfte att ändra bilagorna för att införa ändringar och tekniska anpassningar som är nödvändiga till följd av ändringar av den kombinerade nomenklaturen och Taric-nummer.

Artikel 6

Utövande av delegering

1. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 4 och 5 ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i den här artikeln.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 4 och 5 ska ges till kommissionen för den period som denna förordning är tillämplig.

⁽¹⁾ EUT L 316, 14.11.2012, s. 43

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 4 och 5 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 4 och 5 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 7

Skyndsamt förfarande

1. Delegerade akter som antas enligt denna artikel ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Delgivningen av en delegerad akt till Europaparlamentet och rådet ska innehålla en motivering till varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.

2. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot en delegerad akt i enlighet med det förfarande som avses i artikel 6.5. I ett sådant fall ska kommissionen upphäva akten utan dröjsmål efter det att Europaparlamentet eller rådet har delgett den sitt beslut om invändning.

Artikel 8

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av tullkodexkommittén, inrättad genom artiklarna 247a.1 och 248a.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011. Kommittén får behandla varje fråga rörande tillämpningen av denna förordning som tas upp av kommissionen eller på en medlemsstats begäran.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas tillsammans med artikel 5 i den förordningen.

Artikel 9

Tillfälligt upphävande

1. Om kommissionen finner att det finns tillräcklig bevisning för att villkoren i artikel 2 inte uppfylls, får kommissionen, i syfte att möta behovet av skyndsamhet, genom omedelbart tillämpliga genomförandeakter helt eller delvis tillfälligt upphäva förmånsordningarna enligt denna förordning under högst sex månader, förutsatt att kommissionen först har

- a) underrättat den kommitté som avses i artikel 8.1,
- b) uppmanat medlemsstaterna att vidta de försiktighetsåtgärder som krävs för att skydda unionens ekonomiska intressen eller för att se till att Pakistan följer bestämmelserna i artikel 2,
- c) offentliggjort ett tillkännagivande i *Europeiska unionens officiella tidning* om att det finns rimliga skäl att betvivla att Pakistan tillämpar förmånsordningarna eller fullgör sina skyldigheter enligt artikel 2 och att detta kan leda till att landets rätt att fortsätta att omfattas av förmånerna enligt denna förordning omprövas,
- d) underrättat Pakistan om varje beslut som fattas enligt denna punkt innan beslutet får verkan.

2. När tiden för det tillfälliga upphävandet löper ut ska kommissionen genom genomförandeakter besluta att antingen avsluta upphävandet eller förlänga dess tillämplighetsperiod.

3. De genomförandeakter som avses i punkterna 1 och 2 ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 8.2.

4. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla relevanta uppgifter som kan motivera att förmånsordningarna tillfälligt upphävs eller förlängs.

Artikel 10

Rapport

Kommissionen ska senast den 31 december 2015 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om denna förordnings tillämpning och konsekvenser.

Artikel 11

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den ska tillämpas från och med den dag den träder i kraft till och med den 31 december 2013.

⁽¹⁾ EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

BILAGA I

PRODUKTER SOM ÄR BEFRIADE FRÅN TULLAR

De produkter som ska omfattas av åtgärderna anges med sina åttasiffriga KN-nummer. Beskrivningen av dessa KN-nummer återfinns i bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan⁽¹⁾. Beskrivningen av KN-numren nämns endast upplysningsvis.

KN-nr	Beskrivning
0712 39 00	Torkade svampar och torkad tryffel, hela, i bitar, skivade, krossade eller pulveriserade, men inte vidare beredda (andra än svampar av släktet <i>Agaricus</i> , judasöron (<i>Auricularia</i> spp.) och gelésvampar (<i>Tremella</i> spp.))
5205 12 00	Enkelt garn av bomull, av okammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med en längdvikt av mindre än 714,29 decitex men minst 232,56 decitex (över metriskt nr 14 men högst metriskt nr 43), inte i detaljhandelsuppläggningar
5205 22 00	Enkelt garn av bomull, av kammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med en längdvikt av mindre än 714,29 decitex men minst 232,56 decitex (över metriskt nr 14 men högst metriskt nr 43), inte i detaljhandelsuppläggningar
5205 32 00	Tvinnat (flertrådigt) garn av bomull, av okammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med enkelgarn som har en längdvikt av mindre än 714,29 decitex men minst 232,56 decitex (över metriskt nr 14 men högst metriskt nr 43), inte i detaljhandelsuppläggningar
5205 42 00	Tvinnat (flertrådigt) garn av bomull, av kammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med enkelgarn som har en längdvikt av mindre än 714,29 decitex men minst 232,56 decitex (över metriskt nr 14 men högst metriskt nr 43), inte i detaljhandelsuppläggningar
5208 11 90	Oblekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande högst 100 g/m ² , andra än vävnader för tillverkning av förband, gasbindor o.d.
5208 12 16	Oblekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 100 g/m ² men högst 130 g/m ² , med en bredd av högst 165 cm
5208 12 19	Oblekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 100 g/m ² men högst 130 g/m ² , med en bredd av mer än 165 cm
5208 13 00	Oblekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning, inbegripet 4-bindig bruten varpkypert
5208 19 00	Andra oblekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull
5208 21 90	Blekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande högst 100 g/m ² , andra än vävnader för tillverkning av förband, gasbindor o.d.
5208 22 19	Blekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 100 g/m ² men högst 130 g/m ² , med en bredd av mer än 165 cm
5208 22 96	Blekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 130 g/m ² , med en bredd av högst 165 cm
5208 29 00	Andra blekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull
5208 51 00	Tryckta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande högst 100 g/m ²

⁽¹⁾ EGT L 256, 7.9.1987, s. 1.

KN-nr	Beskrivning
5208 52 00	Tryckta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ²
5208 59 90	Andra tryckta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull
5209 11 00	Oblekta vävnader av bomull med tvåskaftsbindning, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ²
5209 12 00	Oblekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ² , med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning, inbegripet 4-bindig bruten varpkypert
5209 19 00	Andra oblekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull
5209 22 00	Blekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ² , med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning, inbegripet 4-bindig bruten varpkypert
5209 29 00	Andra blekta vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull
5209 32 00	Färgade vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ² , med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning, inbegripet 4-bindig bruten varpkypert
5211 12 00	Oblekta vävnader av bomull, innehållande mindre än 85 viktprocent bomull, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av konstfibrer, vägande mer än 200 g/m ² , med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning, inbegripet 4-bindig bruten varpkypert
5407 81 00	Vävnader av garn innehållande mindre än 85 viktprocent syntetfilament, inbegripet vävnader framställda av monofilament av syntetmaterial med en längdvikt av minst 67 decitex och med ett största tvärmått av högst 1 mm, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, oblekta eller blekta
5407 82 00	Vävnader av garn innehållande mindre än 85 viktprocent syntetfilament, inbegripet vävnader framställda av monofilament av syntetmaterial med en längdvikt av minst 67 decitex och med ett största tvärmått av högst 1 mm, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, färgade
5513 11 20	Vävnader av polyesterstapelfibrer, innehållande mindre än 85 viktprocent sådana fibrer, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, med en vikt av högst 170 g/m ² , med tvåskaftsbindning, oblekta eller blekta, med en bredd av högst 165 cm
5513 21 00	Vävnader av polyesterstapelfibrer, innehållande mindre än 85 viktprocent sådana fibrer, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, med en vikt av högst 170 g/m ² , med tvåskaftsbindning, färgade
5513 41 00	Vävnader av polyesterstapelfibrer, innehållande mindre än 85 viktprocent sådana fibrer, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, med en vikt av högst 170 g/m ² , tryckta
6101 20 90	Anoraker för män eller pojkar, inbegripet skidjackor, vindjackor och liknande ytterkläder, av bomull, av trikå
6112 12 00	Träningsoveraller av syntetfibrer, av trikå
6116 10 20	Handskar, impregnerade, överdragna eller belagda med gummi, av trikå
6116 10 80	Halvhandskar och vantar, impregnerade, överdragna eller belagda med plast eller gummi, av trikå, och handskar, impregnerade, överdragna eller belagda med plast, av trikå
6116 92 00	Handskar, halvhandskar och vantar, av bomull, av trikå
6116 93 00	Handskar, halvhandskar och vantar, av syntetfibrer, av trikå
6201 93 00	Anoraker, vindjackor och liknande ytterkläder för män eller pojkar, av konstfibrer

KN-nr	Beskrivning
6203 43 19	Långbyxor och knäbyxor av syntetfibrer för män eller pojkar (andra än arbets- och skyddskläder)
6204 22 80	Ensembler för kvinnor eller flickor, av bomull (andra än arbets- och skyddskläder)
6204 62 90	Kortbyxor av bomull för kvinnor eller flickor
6207 91 00	Undertröjor och liknande tröjor, badrockar, morgonrockar och liknande artiklar för män eller pojkar, av bomull
6208 91 00	Linnen och andra undertröjor och liknande tröjor, underbyxor, trosor, negligéer, badrockar, morgonrockar och liknande artiklar för kvinnor eller flickor, av bomull
6211 43 10	Förkläden, overaller, skyddsrockar och andra arbets- och skyddskläder för kvinnor eller flickor, av konstfibrer
6216 00 00	Handskar, halvhandskar och vantar
6303 91 00	Gardiner, rullgardiner och draperier, gardinkappor och sängkappor, av bomull, av annan textilvara än trikså
6303 92 90	Gardiner, rullgardiner och draperier, gardinkappor och sängkappor, av syntetfibrer, inte av bondad duk, av annan textilvara än trikså
6303 99 90	Gardiner, rullgardiner och draperier, gardinkappor och sängkappor, inte av bomull eller syntetfibrer, inte av bondad duk, av annan textilvara än trikså
6304 92 00	Andra inredningsartiklar, av bomull, av annan textilvara än trikså
6307 10 90	Skurtrasor, disktrasor, dammhanddukar och liknande artiklar, av annan textilvara än trikså, inte av bondad duk
6307 90 99	Andra konfektionerade artiklar av textilmaterial, inbegripet tillskärningsmönster, av annan textilvara än trikså, inte av filt

BILAGA II

VAROR SOM OMFATTAS AV DE ÅRLIGA TULLFRIA KVOTER SOM AVSES I ARTIKEL 3

De produkter som ska omfattas av åtgärderna anges med sina åttasiffriga KN-nummer. Beskrivningen av dessa KN-nummer återfinns i bilaga I till förordning (EEG) nr 2658/87. Beskrivningen av KN-numren nämns endast upplysningsvis.

Löpnummer	KN-nr	Beskrivning	Från ikraftträdandet till slutet av 2012	1.1.2013–31.12.2013
09.2401	2207 10 00	Odenaturerad etylalkohol, med alkoholhalt av minst 80 volymprocent	18 750 ton	75 000 ton
09.2409	4107 92 10	Spaltat narvläder av nötkreatur och andra oxdjur (inbegripet buffel), utan kvarsittande hår, vidare berett efter garvning eller grundfärgning, annat än hela hudar och skinn	89 ton	356 ton
09.2410	4107 99 10	Läder av nötkreatur och andra oxdjur (inbegripet buffel), utan kvarsittande hår, vidare berett efter garvning eller grundfärgning, annat än hela hudar och skinn, annat än ospaltat narvläder och spaltat narvläder	90,25 ton	361 ton
09.2411	4203 21 00	Handskar, halvhandskar och vantar, av läder eller konstläder, speciellt utformade för att användas vid sport- eller idrottsutövning	361,75 ton	1 447 ton
09.2412	4203 29 10	Handskar, halvhandskar och vantar, av läder eller konstläder, arbetshandskar, andra än speciellt utformade för att användas vid sport- eller idrottsutövning	1 566,5 ton	6 266 ton
09.2413	ex 4203 29 90	Handskar, halvhandskar och vantar för män och pojkar, av läder eller konstläder, andra än speciellt utformade för sport- eller idrottsutövning, andra än arbetshandskar	62,75 ton	251 ton
09.2414	ex 4203 29 90	Handskar, halvhandskar och vantar, av läder eller konstläder, andra än speciellt utformade för sport- eller idrottsutövning, andra än arbetshandskar, andra än för män och pojkar	135,5 ton	542 ton
09.2415	5205 23 00	Enkelt garn av bomull, av kammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med en längdvikt av mindre än 232,56 decitex men minst 192,31 decitex (över metriskt nr 43 men högst metriskt nr 52), inte i detaljhandelsuppläggningar	1 790 ton	7 160 ton
09.2416	5205 24 00	Enkelt garn av bomull, av kammade fibrer, innehållande minst 85 viktprocent bomull, med en längdvikt av mindre än 192,31 decitex men minst 125 decitex (över metriskt nr 52 men högst metriskt nr 80), inte i detaljhandelsuppläggningar	1 276,25 ton	5 105 ton
09.2417	5208 39 00	Andra färgade vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull	421,25 ton	1 685 ton
09.2418	5209 39 00	Andra färgade vävnader av bomull, innehållande minst 85 viktprocent bomull, vägande mer än 200 g/m ²	689,25 ton	2 757 ton
09.2419	5509 53 00	Garn (annat än sytråd) av polyesterstapel-fibrer, med inblandning huvudsakligen eller uteslutande av bomull, inte i detaljhandelsuppläggningar	3 061 ton	12 244 ton

Löpnummer	KN-nr	Beskrivning	Från ikraftträdandet till slutet av 2012	1.1.2013–31.12.2013
09.2420	6103 32 00	Kavajer och blazrar för män eller pojkar, av bomull, av trikå	249,75 ton	999 ton
09.2421	6103 42 00	Långbyxor, kortbyxor, knäbyxor samt byxor med bröstlapp för män eller pojkar (andra än badbyxor), av bomull, av trikå	568,75 ton	2 275 ton
09.2422	6107 21 00	Nattskjortor och pyjamas för män eller pojkar, av bomull, av trikå	167,5 ton	670 ton
09.2423	6108 31 00	Nattlinnen och pyjamas för kvinnor eller flickor, av bomull, av trikå	374,5 ton	1 498 ton
09.2424	6109 90 20	T-tröjor, undertröjor och liknande tröjor av ull eller fina djurhår eller konstfibrer, av trikå	297,5 ton	1 190 ton
09.2425	6111 20 90	Babykläder och tillbehör till sådana kläder, av bomull, av trikå (andra än handskar, halvhandskar och vantar)	153,5 ton	614 ton
09.2426	6115 95 00	Strumpbyxor, trikåer, strumpor, sockor o.d., och skodon utan påsatt sula, av bomull, av trikå (utom strumpor o.d. för graderad kompression, strumpbyxor och trikåer, långa strumpor eller knästrumpor för kvinnor, med enkelgarn som har en längdsvikt av mindre än 67 decitex)	2 263 ton	9 052 ton
09.2427	6204 62 31	Långbyxor och knäbyxor av bomull och denim för kvinnor eller flickor (andra än arbets- och skyddskläder)	1 892,75 ton	7 571 ton
09.2428	6211 42 90	Kläder för kvinnor eller flickor, av bomull	96,5 ton	386 ton
09.2429	6302 60 00	Toaletthanddukar och kökshanddukar, av handduksfrotté o.d. frottévävnader, av bomull	9 602 ton	38 408 ton
09.2430	6302 91 00	Toaletthanddukar och kökshanddukar, av bomull, andra än av handduksfrotté o.d. frottévävnader	2 499,25 ton	9 997 ton
09.2431	6403 99 93	Skodon med yttersulor av gummi, plast, läder eller konstläder och med överdelar av läder, med innersulor med kortaste invändiga mått av 24 cm, som inte kan identifieras som skodon avsedda för herrar eller damer, andra än skodon för sport eller idrott och skodon med tåhätteförstärkning av metall, med skaft som inte täcker ankeln, utan botten av trä (utan innersula), andra än skodon vars främre överdel består av remmar eller har en eller flera utskärningar, andra än tofflor	60,5 ton	242 ton
09.2432	6403 99 96	Skodon med yttersulor av gummi, plast, läder eller konstläder och med överdelar av läder, med innersulor med kortaste invändiga mått av 24 cm, för män, andra än skodon för sport eller idrott och skodon med tåhätteförstärkning av metall, med skaft som inte täcker ankeln, utan botten av trä (utan innersula), andra än skodon vars främre överdel består av remmar eller har en eller flera utskärningar, andra än tofflor	363,25 ton	1 453 ton

Löpnummer	KN-nr	Beskrivning	Från ikraftträdandet till slutet av 2012	1.1.2013–31.12.2013
09.2433	6403 99 98	Skodon med yttersulor av gummi, plast, läder eller konstläder och med överdelar av läder, med innersulor med kortaste invändiga mått av 24 cm, för kvinnor, andra än skodon för sport eller idrott och skodon med tåhätteförstärkning av metall, med skaft som inte täcker ankeln, utan botten av trä (utan innersula), andra än skodon vars främre överdel består av remmar eller har en eller flera utskärningar, andra än tofflor	172,75 ton	691 ton

PRENUMERATIONSPRISER 2012 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på dvd	22 officiella EU-språk	1 310 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	840 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på dvd	22 officiella EU-språk	100 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, dvd, 1 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig dvd med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande Internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV